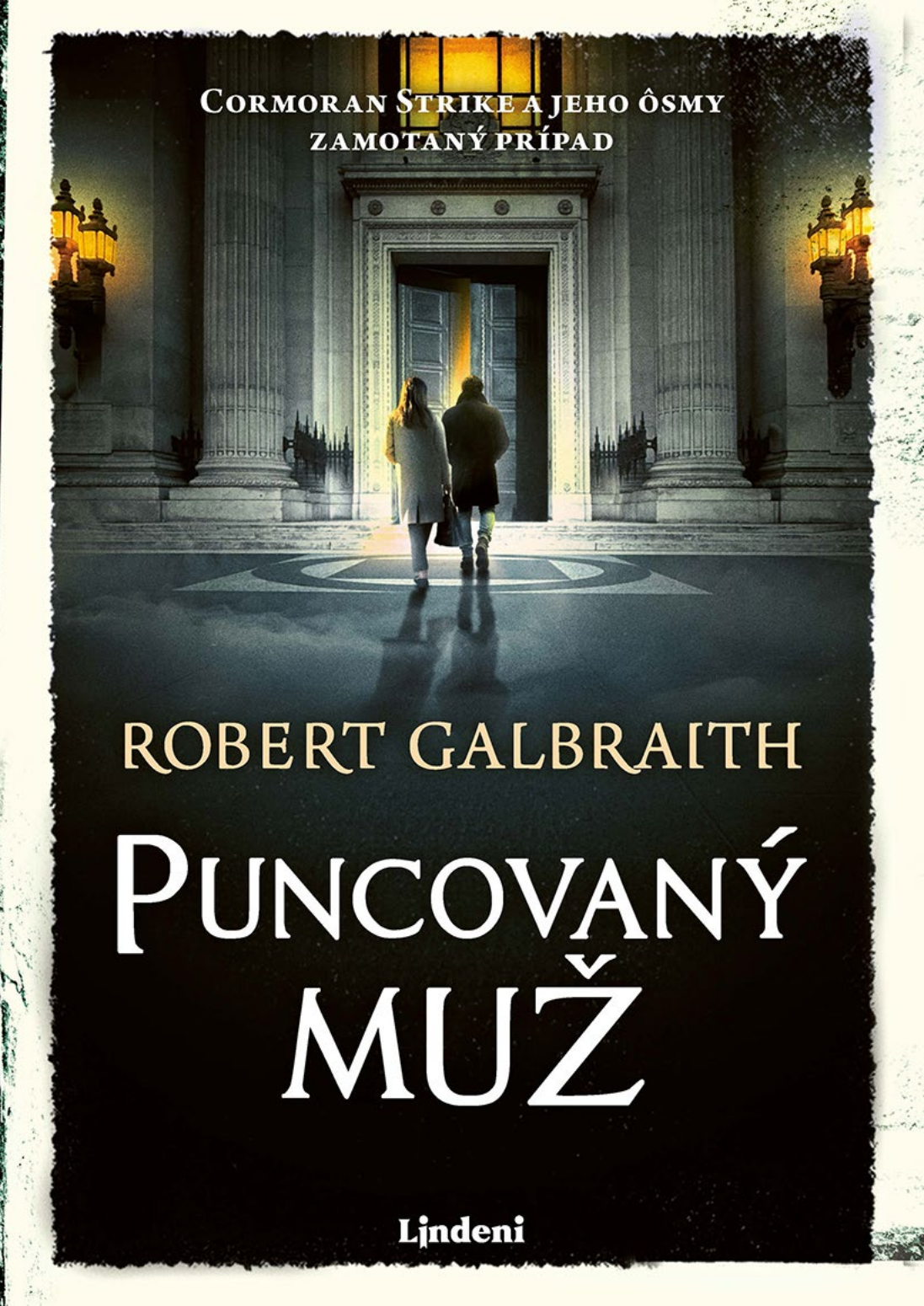

The background of the cover is a photograph of a grand, classical building entrance. Two people, a woman in a light-colored coat and a man in a dark coat, are walking away from the viewer towards the open double doors. The entrance is flanked by large columns and ornate wall sconces that are lit. The floor in front of the entrance has a large, light-colored circular design. The entire image has a dark, textured border.

CORMORAN STRIKE A JEHO ÔSMY
ZAMOTANÝ PŘÍPAD

ROBERT GALBRAITH

PUNCOVANÝ
MUŽ

Lindeni

Puncovaný muž

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Robert Galbright
Puncovaný muž – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PUNCOVANÝ MUŽ

ROBERT GALBRAITH

PUNCOVANÝ MUŽ

Preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

Venujem Séanovi a Nadine Harrisovcom,
ktorí mi vrátili to, čo som považovala za navždy stratené.

Môj život zložitý bol, plný bojov, drámy,
príznačné boli tmavé škvrny pre mňa,
no svoju labuť našiel som a pomohla mi;
na mojej hrudi si sa skvela, biela,
a mňa si zachránila – no zlé je to s nami,
zničila si sa, cezo mňa si poškrvnená!

Robert Browning
Najhoršie na tom

PRVÁ ČASŤ

*Čo sa týkalo baní, nežiadali ho o názor... Jediné,
čo musel urobiť, bolo sledovať žily a ťažiť rudu
v ziskových množstvách...*

John Oxenham

Panna strieborného mora

1

*Vstať, umývať sa, obliekať mám zas –
či som už niečo za tú drinu dostal?
Dnes na záhalčku chcem si dopriať čas,
veď snažil som sa desaťtisíc ráz,
a znova musím robiť to, čo dosiaľ.*

A. E. Housman
XI, Posledné básne

Stierače pracovali od vstupu do grófstva Kent v najrýchlejšom režime a Cormorana Strikea vyčerpával ich ospanlivý šuchot a buchot. Civel do hustého dažďa, v ktorom opustená cesta pred ním vyzerala ako lesklý prúd.

Krátko po tom, ako včera večer nastúpil do nočného vlaku z Cornwallu do Londýna, mu zavolať frajer jeho detektívnej partnerky, ktorého Strike v duchu vždy nazýval „skurvený Ryan Murphy“. Oznámil mu, že Robin trápí vysoká horúčka a bolí ju hrdlo, takže dnes nemôže ísť so Strikeom za najnovšou potenciálnou klientkou.

Celý ten telefonát Strikea neskutočne vytáčať. Vedel, že to od neho nebolo fér – Robin ochorela a neprišla do práce prvýkrát za šesť rokov, a ak mala naozaj štyridsiatky a opuchnuté hrdlo, bolo rozumné, že požiadala frajera, aby zavolať namiesto nej –, no práve preto bol ešte mrzutejší. Spoliehal sa, že Robin ho odvezie do Kentu v starom Land Roveri, a predstava niekoľkých hodín v jej spoločnosti bola jediným dôvodom, prečo tam vlastne chcel ísť. Zmes profesionality a masochizmu mu zabránila zrušiť dohodnuté stretnutie, takže sa vo svojom podkrovnom byte na Denmark Street len rýchlo osprchoval a prezliekol, a potom sa vydal do dediny Temple Ewell v Kente.

Sediť za volantom bolo preňho nielen depresívne, ale aj fyzicky náročné. Zákolenný sval na nohe, na ktorej mal namiesto lýtky, členka a chodidla protézu, mal napnutý a pulzoval, lebo počas pobytu v Cornwalle dvíhal veľa ťažkých vecí.

Pred desiatimi dňami sa ponáhlal do Trura, lebo jeho strýko utrpel druhý infarkt. Strikeova sestra Lucy pomáhala Tedovi pobaliť si veci, lebo sa mal presťahovať do domova dôchodcov v Londýne, a vtom sa podľa jej slov „čudne zatváril a nedokázal odpovedať“. Ted zomrel dvanásť hodín po tom, ako Strike prišiel do nemocnice. Neter aj synovec ho držali za ruky.

Strike a Lucy odtiaľ odišli do strýkovho domu v St Mawes, ktorý spoločne zdedili. Tam mali zorganizovať pohreb a rozhodnúť, čo s nehnuteľnosťou. Ako sa dalo čakať, Lucy bola zhrozená bratovým návrhom najat' si na vypratanie domu profesionálov, len čo si z neho obaja vezmú predmety sentimentálnej hodnoty. Nedokázala sa zmieriť s predstavou, že by sa cudzí ľudia dotýkali starých plastových nádob, ktoré nosievali na pikniky na pláži, strýkových ošúchaných záhradníckych nohavíc, pohára s náhradnými gombíkmi, ktoré starostlivo uchovávala ich zosnulá teta, hoci niektoré patrili k šatám, ktoré už dávno darovali do dobročinného výpredaja. Strike mal pocit viny, že nebol s Lucy, keď sa Tedov stav naposledy zhoršil, a tak jej vyhovel a zostal v St Mawes. Do prenajatej dodávky nosil škatule, takmer všetky označené „Lucy“, odpadky hádzal do prenajatého kontajnera a robil si pravidelné prestávky, počas ktorých varil čaj a utešoval sestru, ktorá mala červené oči od slz a prachu.

Lucy sa domnievala, že Tedov smrteľný infarkt spôsobil stres zo sťahovania do domova dôchodcov. Strike sa musel nútiť, aby nedával najavo netrpezlivosť pri jej opakovaných výbuchoch sebaobviňovania, a snažil sa ovládať, aby na jej zanovitosť nereagoval zlou náladou, aby neštekal a neznel podráždene, keď jej vysvetľoval, že jeho neochota vziať si viac predmetov spojených s najstabilnejšími časmi ich detstva ešte neznamená, že netrpi rovnako ako ona. Prišiel predsa o muža, ktorý bol jeho jediným otcovským vzorom. Strike si vzal len Tedov červený baret Kráľovskej vojenskej polície, starý rybársky klobúk, tlčik na ryby, ktorým sa dorážajú tie, čo ešte bojujú o život, a zopár vyblednutých fotografií. Všetky veci sa momentálne

nachádzali v škatuli od topánok v športovej taške, ktorú Strike ešte nestihol vybaľiť.

Kilometre ubiehali a Strike, zahľtený pozostatkami emócií z posledných desiatich dní a oslabený bolesťou v zákolennom svale, pociťoval čoraz väčšiu nevôľu voči dnešnej potenciálnej klientke. Decima Mullinsová mala prízvuk, ktorý si spájal s mnohými bohatými ukrivdenými manželkami, čo prišli do jeho detektívnej agentúry v nádeji, že dokážu manželovi neveru alebo trestnú činnosť, aby si pri rozvode vymohli viac. Súdiateľa podľa ich jediného doterajšieho telefonického rozhovoru bola melodramatická a povýšenecká. Vyhlásila, že nemôže prísť do Strikeovej kancelárie na Denmark Street z dôvodov, ktoré mu vysvetlí osobne, a trvala na tom, že o svojom probléme sa s ním môže pozhovárať len u seba doma v Kente. Zatiaľ mu prezradila len to, že chce niečo dokázať, a keďže si Strike nevedel predstaviť vyšetrovací scenár, v ktorom by nebolo treba nič dokazovať, za tento náznak nebol ktovieako vďačný.

V zlej nálade pokračoval po Canterbury Road pomedzi holé stromy a premočené polia. Nakoniec s neustále šuchotajúcimi a klepotajúcimi stieračmi odbočil podľa tabule doľava na úzku cestu posiatu mlákami, ktorá viedla k Delamore Lodge.

2

*... stratila som ho, lebo neprichádza
a ja len hlúpo sedím... Nebesá,
prerušte môj des, úzkosť, zmeravenosť
akokoľvek a akýmkoľvek poslom!*

Robert Browning
Zvony a granátové jablká No. 5
Škvŕna na erbe

Dom, ku ktorému sa Strike doviezol, nenaplnil jeho očakávania. Delamore Lodge nebolo vidiecke sídlo, ale malá zanedbaná budova z tmavého kameňa, ktorá pôsobila ako opustená kaplnka. Stála uprostred zarostenej záhrady, ktorá vyzerala, akoby sa jej roky nikto ani nedotkol. Keď Strike zaparkoval, všimol si, že jedno z gotických okien má zopár prasknutých tabúl, z vnútornej strany zakrytých niečím, čo vyzeralo ako čierne vrece na odpadky. Viacero škridiel chýbalo. Na pozadí pochmúrnej novembrovej oblohy a v prudkom daždi vyzeralo Delamore Lodge ako miesto, ktoré by deti z okolia mohli pokojne považovať za príbytok čarodejnice.

Strike kráčal opatrne, lebo premoknuté lístie z niekoľkých holých stromov vytvorilo na nerovnej ceste slizký koberec, podišiel k dubovým vchodovým dverám a zaklopal. O niekoľko sekúnd sa otvorili.

Strikeova predstava Decimy Mullinsovej ako upravenej svetlovlásky v tvrdovom kostýme ušitom na mieru ani nemohla byť ďalej od pravdy. Ocitol sa pred bledou zavalitou ženou s dlhými strapatými hnedými vlasmi s odrastenými sivými korienkami. Vyzeralo to, že sa už dlho nedala ostrihať. Na sebe mala čierne tepláky a hrubé čierne vlnené pončo. Na základe jej

odevu v spojení so zarastenou záhradou a polorozpadnutým domom uvažoval, či to nie je nejaká výstredná žena z vyššej spoločnosti, ktorá sa od nej odvrátila, a teraz maľuje škaredé obrazy alebo vyrába krivé hrnčeky. Bola ten typ, ktorý skrátka nemal v oblube.

„Slečna Mullinsová?“

„Áno. Vy ste Cormoran?“

„Som,“ prisvedčil a neuniklo mu, že sa nepomýlila v jeho krstnom mene. Väčšina ľudí ho prvý raz oslovila „Cameron“.

„Ukážete mi nejaký doklad totožnosti?“

Keďže bolo dosť nepravdepodobné, že by sa nejaký zlodej náhodou zatúlal k nej domov za denného svetla, navyše v BMW a presne v čase, keď očakávala detektíva, ktorého sama zavolała do Kentu, Strikea vytáčalo, že musí stať v daždi a hľadať vo vrecku vodičský preukaz. Keď jej ho ukázal, odstúpila nabok, aby mohol vojsť do stiesnenej haly, ktorá bola nezvyčajne plná stojanov na dáždniky a topánok, akoby si každý nový majiteľ priniesol svoje vlastné a tých starších sa nezbavil. Strike, ktorý v detstve zažil priveľa špiny, neznášal neporiadok u tých, čo by si s ním dokázali poradiť, a jeho negatívny dojem z tejto ošumelej ženy z vyššej spoločnosti ešte zosilnel. Nespokojnosť sa mu možno mihla aj na tvári, lebo Decima povedala:

„Toto bol dom mojej pratety. Ešte pred niekoľkými mesiacmi bol prenajatý a nájomníci sa oň nestarali. Chystám sa ho zrekonštruovať a predať.“

Zatiaľ tu však žiadne stopy po renovácii či rekonštrukcii nevidel. Tapety v hale boli na viacerých miestach roztrhnuté a jednému z lustrov chýbala žiarovka.

Strike kráčal za Decimou do neveľkej kuchyne so staromódnym sporákom a ošúchanou dlažbou, ktorá vyzerala, akoby tam bola už stovky rokov. Pri drevenom stole stáli rôznorodé stoličky. Na stole ležal červený kožený zápisník a Strike si pomyslel, že jeho hostiteľka je možno začínajúca poetka. Básne boli podľa neho ešte horšie ako keramika.

„Skôr ako začneme,“ povedala Decima a obrátila sa k nemu, „potrebujem, aby ste mi niečo sľúbili.“

„Okej,“ súhlasil.

Svetlo zo staromódnej lampy nad hlavou nelichotilo jej okrúhlej bezvýraznej tvári. Keby bola lepšie upravená, možno by bola istým spôsobom pekná, ale celkový dojem bol taký, že svoj vzhľad ľahostajne zanedbávala. Nepokúsila sa zakryť si fialové kruhy pod očami ani neprijemne začervenaný nos a líca.

„Zachováivate dôvernôst informácií svojich klientov, však?“

„Je to v štandardnej zmluve,“ odvetil Strike, ktorý nevedel, na čo presne sa pýta.

„Áno, viem, že to bude v zmluve, ale na to nenarážam. *Nechcem, aby ktokoľvek vedel, kde bývam.*“

„Nechápem, prečo by som mal...“

„Musíte ma *ubezpečiť*, že nikomu nepoviete, kde som.“

„Okej,“ zopakoval Strike. Tušil, že Decima Mullinsová sa môže kedykoľvek rozkričať alebo (a po posledných desiatich dňoch by to bolo ešte horšie) rozplakať.

„Tak dobre,“ povedala. „Dáte si kávu?“

„To by bolo skvelé, ďakujem.“

„Nech sa páči, sadnite si.“

Pristúpila k sporáku, na ktorom stála cínová kanvica.

Stolička zavŕzgala pod Strikeovou váhou, dážď bubnoval na nepoškodené okná a čierne vrece na odpadky, lepiacou páskou prilepené na popraskaných tabuľkách, šušťalo vo vetre. Okrem nich v dome zjavne nikto nebol. Strike si všimol, že Decimino pončo je na viacerých miestach flakaté, akoby ho nosila už niekoľko dní. A na temene mala pochlpené vlasy.

Pri pohľade na to, s akou námahou pripravuje kávu, otvára a zatvára skrinky, akoby stále zabúdala, kde čo je, a mrmle si popod nos, Strike poopravil svoj názor. Existovali tri typy ľudí, ktorých dokázal nezvyčajne dobre odhaliť už po krátkom zoznámení: klamári, závisláci a duševne chorí. Mal pocit, že Decima Mullinsová by mohla patriť do tretej kategórie, a hoci by to ospravedlňovalo jej neupravený vzhľad, nebol o nič ochotnejší prijať jej prípad.

Nakoniec položila na stôl dva hrnčeky kávy a džbán s mliekom a potom si bez zjavnej príčiny pomaličky sadla, akoby sa bála, že by si mohla ublížiť, keby prisilno narazila do stoličky.

„Tak,“ povedal Strike, vytiahol zápisník a pero a už sa tešil, kedy bude mať tento rozhovor za sebou, „v telefóne ste vraveli, že chcete niečo dokázať.“

„Áno, ale najskôr vám musím povedať čosi iné.“

„Okej,“ odvetil do tretice Strike a snažil sa tváriť chápavo.

„Chcela som vás, lebo viem, že ste najlepší,“ vyhlásila Decima Mullinsová, „ale váhala som, či si vás mám najasť, keďže máme spoločných známych.“

„Naozaj?“

„Áno. Môj brat je Valentine Longcaster. Viem, že sa nemáte v láske.“

Táto informácia bola pre Strikea takým prekvapením, že na okamih stratil reč. Valentine, s ktorým sa v určitom období svojho života stretával, hoci vždy neochotne, bol pekný muž s vlasmi ako z reklamy a s výstredným oblečením, ktorý pracoval ako štylista pre rôzne umelecké časopisy. Bol jedným z najbližších priateľov zosnulej Charlotte Campbellovej, Strikeovej niekdajšej snúbenice, ktorá pred niekoľkými mesiacmi spáchala samovraždu.

„Takže ‚Mullinsová‘ je...?“

„Moje priezvisko po svadbe. Ešte som nemala ani tridsať.“

„Aha,“ povedal Strike. „Jasné.“

Je to pravda? Nespomínal si, že by Valentine niekedy hovoril o svojej sestre, ale na druhej strane Strike mu vždy venoval čo najmenej pozornosti. Ak boli naozaj brat a sestra, Strike hádam ešte nestretol súrodencov, čo by sa na seba ponášali menej. V istom zmysle by to však mohlo potvrdzovať Decimin príbeh: Valentine by sa určite snažil utajiť príbuzenstvo s touto územčistou neupravenou ženou, keďže sám kládol veľký dôraz na vzhľad a štýl.

„Je *obzvlášť* dôležité, aby ste Valentinovi nepovedali, kde sa nachádzam, ani... ani nič iné, čo budem chcieť udržať v tajnosti,“ povedala Decima.

„Okej,“ povedal už po štvrtýkrát Strike.

„A poznáte sa aj so Sachom Legardom, však?“

Začínal mať pocit, že ho do gulí kope jeho osobný diabol, lebo Sacha bol Charlottin nevlastný brat.

„Aj on je váš príbuzný?“ opýtal sa.

„Nie,“ odvetila Decima, „ale je zapletený do... do toho, čo budete vyšetrovať. So Charlotte Campbellovou som sa však nikdy poriadne nepoznala. Stretla som sa s ňou len párkrát.“

Jej bezvýrazný tón by sa dal vzhľadom na Charlottin nedávny skon vo vani plnej krvi považovať za necitlivý, ale Strike sa rád vyhýbal zvedavým otázkam aj falošnému súcitu.

„Čo keby ste mi vysvetlili, čo odo mňa vlastne chcete?“ navrhol.

„Potrebujem, aby ste zistili totožnosť tela,“ vyhlásila Decima a pozrela naňho so zmesou obozretnosti a vzdorovitosti.

„Tela,“ zopakoval Strike.

„Áno. Pravdepodobne ste o tom čítali v novinách. V júni sa v trezore obchodu so striebrom našlo telo muža.“

Pred piatimi mesiacmi sa Strike takmer výlučne sústredil na zložitý prípad, ktorý agentúra práve vyšetrovala, a nemal čas venovať pozornosť iným veciam. Tento nález si však pamätal, lebo sa o ňom krátko, ale intenzívne hovorilo v médiách.

„Chápem,“ povedal. „Ak je to ten, ktorého myslím...“ (Bohvie, prečo to vlastne povedal, veď koľko mužov sa nájde v priemere za mesiac mŕtvych v trezore so striebrom v Londýne?) „... polícia zistila jeho totožnosť pomerne rýchlo.“

„Nie, nezistila,“ vyhrkla Decima tónom, ktorý nepripúšťal žiadne námietky.

„Myslel som si,“ povedal Strike, hoci v skutočnosti mal na mysli: „presne viem“, „že to bol nejaký odsúdený zlodej.“

„Nie,“ Decima pokrútila hlavou, „nebol to ten zlodej. Nie naisto.“

„Som si celkom istý, že som to niekde čítal.“ Strike vytiahol z vrečka mobil. Začínal mať nádej, že sa odtiaľto dostane do desiatich minút, lebo mu dala dobrý dôvod odmietnuť prípad, ktorý aj tak nechcel prijať. „Hej, vidíte?“ pokračoval, keď vygooglil pár slov. „... mŕtvy muž, ktorý bol dva týždne zamestnaný v spoločnosti Ramsay Silver a vydával sa za obchodníka Williama Wrighta, bol stotožnený s odsúdeným ozbrojeným lupičom Jasonom Knowlesom, 28, z Haringey.“

„Nebol to ten človek,“ trvala na svojom Decima. „Poznám jedného policajta a on mi to prezradil.“

„Ako sa volá ten policajt?“ opýtal sa Strike, ktorý mal svoje skúsenosti s ľuďmi, čo vyhlasovali, že majú vymyslené kontakty v polícii, aby ospravedlnili svoje bláznivé teórie.

„Sir Daniel Gayle. Je to komisár na dôchodku. Jeho dcéra pre mňa pracuje. Opýtala som sa jej, či by som sa mohla porozprávať so sirom Danielom, a on sa spojil s nejakými ľuďmi a potom mi prezradil, že polícia si to neoverila pomocou DNA. Nikdy *nedokázali*, že to bol ten Knowles. Nevylúčili všetky pochybnosti.“

„Prečo vás zaujíma, kto bol ten muž?“ opýtal sa Strike.

„Skrátka to potrebujem vedieť,“ odvetila Decima. Hlas sa jej triasol. „*Potrebujem*. Potrebujem to vedieť.“

Strike sa napil kávy, aby si to mohol premyslieť. Rozpamätal sa na zvláštne okolnosti prípadu mŕtveho muža v trezore. Telo bolo nahé a hrozne zmračené, čo prirodzene podnietilo záujem médií, no potom sa zistilo, že obeťou bol násilný zločinec, a záujem aj sympatie verejnosti opadli. V novinách stálo, že Knowles tak brutálne zmlátil pracovníčku stavebnej sporiteľne, ktorú predtým vylúpil, že po zlomenine lebky mávala záchvaty. Vlastne panovala všeobecná zhoda, že nehľadiac na to, ako hrozne skončil, Jason Knowles si to pravdepodobne zaslúžil.

„Obávajú sa, že ten muž bol niekto, koho poznáte?“ opýtal sa Strike.

„Áno. Myslím si, že... nie,“ povedala náhle vášnivo Decima a v očiach sa jej zjavili slzy, „viem, že to bol on, a... potrebujem dôkaz, lebo... Potrebujem dôkaz. Potrebujem niekoho, kto to dokáže.“

„Kto presne...?“

„Bol to človek, s ktorým som mala blízky vzťah, a to telo mu *presne* zodpovedalo, všetko sedelo: striebro, fakt, že bol z-zavraždený, aj to, že zmizol v rovnakom čase – bol to on. Viem, že to bol on.“

Osamelý dom, plačúca žena: Strike mal pocit, akoby sa ocitol v rovnakej atmosfére, ktorá vládla v Cornwalle, ale s oveľa čudnejším podtónom. Nedalo sa robiť nič iné, a tak otvoril zápisník.

„Dobre, čo má spoločné to telo a muž, ktorého poznáte?“

„Všetko som to spísala,“ povedala ihneď Decima a načiahla sa po červenom zošite. Ukázalo sa, že je to diár. Otvorila ho na zadnej strane a Strike uvidel niekoľko husto popísaných stránok. „Môj priateľ mal dvadsaťšesť rokov – v novinách stálo, že telo patrilo mužovi vo veku od dvadsaťpäť do tridsaťpäť rokov. William Wright bol ľavák rovnako ako môj priateľ. Krvná skupina A pozitív – teda rovnaká. Výška stošesťdesiatosem až stosedemdesiat centimetrov – aj to sedí. Wright bol na pracovnom pohovore devätnásteho mája – v ten deň som sa so svojím priateľom nestretla. Wright sa presťahoval do prenajatej izby dvadsiateho prvého mája, čo sedí, lebo môj priateľ sa v ten víkend tiež sťahoval – navrhla som, aby si priniesol všetky veci ku mne, ale on nechcel. Nechápala som, kam ich všetky dá. Určite šli do tej prenajatej izby.“

Strike sa márne snažil vymyslieť taktný spôsob, ako položiť ďalšiu otázku.

„A prečo si váš priateľ zmenil meno a začal pracovať v obchode so striebrom?“ opýtal sa napokon.

„Lebo... je to zložitý.“

„Nahlásili ste jeho zmiznutie?“

„Áno, pravdaže, ale polícia mi nepomáha, lebo uverili slovám jeho teťy, že...“

Zháčila sa a potom pokračovala vyšším hlasom: „Pozrite, *viem*, že to bol on, *viem to*, dobre?“

Strike, Robin a ich spolupracovníci mali krycie meno pre ľudí, ktorí im čoraz častejšie vypisovali maily a vyvolávali do kancelárie a zúfalo vyhlasovali, že ich špehujú domáce spotrebiče, vo Westminsteri pôsobia satanistické kruhy alebo majú vzťah so slávnymi osobnosťami, ktoré im pod vplyvom zla z nepochopiteľných dôvodov odopierajú náklonnosť: Gateshead. Typickými znakmi Gatesheadov boli: iracionálny postoj, odpor k rozumným otázkam a neschopnosť uvažovať o alternatívnych vysvetleniach svojich problémov. Žena sediaca oproti Strikeovi práve vykazovala klasický súbor symptómov.

„Vraveli ste, že dcéra sira Daniela Gaylea pre vás pracuje,“ povedal Strike v nádeji, že problém rozmotá tým, že potiahne za inú nitku. „Čo presne...?“

„Vlastným reštauráciu,“ vyhlásila Decima. „The Happy Carrot na Sloane Street. Je moja maître d’.“

Strike ten podnik náhodou poznal. Napriek svojmu názvu to nebola vegánska kaviareň, ale vynikajúco hodnotená drahá reštaurácia variaca z organických potravín, kde Strike nedávno sledoval neverného komerčného pilota s milenkou. Ak Decima neklamala, že je Valentinova sestra, nechýbali jej peniaze: Longcasterovci boli bohatá rodina a Decimin a Valentinov otec, s ktorým sa Strike nikdy nestretol, ale o ktorom vedel oveľa viac, ako by chcel, vlastnil jeden z najdrahších súkromných klubov v Londýne. Skúsil to ešte inak.

„Ako dobre ste poznali muža, ktorý podľa vás zomrel v tom trezore?“

„Veľmi dobre,“ zdôraznila Decima. „Ja...“

Strike si zdesene uvedomil, že pod Deciminým pončom sa niečo vlní, akoby sa jej prsia začali pohybovať samy od seba. Potom sa kuchyňou rozľahol prenikavý kriek a Strike takmer vyskočil z kože.

„Bože!“ zvolala v panike Decima a pozviechala sa na nohy. „Dúfala som, že bude spať...“

S námahou si vyzliekala pončo a jemné vlasy jej zelektrizovali a odstávali na všetky strany. Pod pončom mala maličké bábätko v mäkkom nosíči.

„Nesmiete o ňom nikomu povedať!“ vyhrkla horúčkovo. „*Nesmiete nikomu povedať, že mám dieťa.*“

Strikeov zmätený výraz v nej očividne vyvolal ešte väčší záchvat paniky.

„Je môj! Môžem vám ukázať rodný list! Porodila som ho pred tromi týždňami, ale nikto o ňom nevie a vy to *nesmiete* nikomu povedať!“

Robin si vybrala fakt skvelý deň, aby ochorela, pomyslel si Strike, keď sa Decima márne snažila vyslobodiť z popruhov, ktoré ju spájali s plačúcim dieťaťom. Nakoniec – hlavne preto, lebo chcel, aby ten hluk prestal – jej prišiel na pomoc a podarilo sa mu rozopnúť zapínanie, do ktorého sa jej zamotalo pončo. „Ďakujem – myslím, že je hladný – dojčím ho...“

„Nechám vás,“ povedal okamžite Strike, ktorý by si šiel ochotne sadnúť do auta, len aby to nemusel sledovať.

„Nie, ja... ak sa otočíte chrbtom...“

Rád urobil, čo mu prikázala, a obrátil sa k oknu, ktoré nebolo zakryté vrecom na odpadky.

Plač dieťaťa stíchol, Strike počul škrabot nôh stoličky a Decima tichý ubolený ston. Snažil sa nemyslieť na to, čo sa deje za ním, a dúfal, že nepatrí medzi tie ženy, ktoré bez všetkého odhalia svoje prsia pred cudzím človekom. Po chvíli, ktorá mu pripadala dlhšia ako pár minút, traslávým hlasom povedala: „Dobre, môžete sa otočiť.“

Decima si cez seba znova prehodila pončo, takže bábätko opäť nebolo vidieť. Keď si Strike zasa sadol, Decima rozochvene pokračovala: „*Nesmiete* nikomu povedať, že ho mám! Nikto okrem ľudí v nemocnici to nevie!“

Kým si Strike myslel, že tu žije sama, súhlasil, že bude chrániť jej tajomstvá, hoci aj s podozrením, že nie je celkom duševne zdravá. Nedala najavo žiadne samovražedné sklony a mala rodinu. Ak sa chcela schovávať v tomto ošumelom zdedenom dome, nebola to jeho vec. Strike však nechcel niesť bremeno človeka, ktorý ako jediný vedel o existencii tohto dieťaťa, teda okrem ľudí z nemocnice.

„Nechodí za vami...?“ Snažil sa spomenúť si, kto sa stará o ženy, čo práve porodili. „Zdravotná sestra alebo...?“

„Nepotrebujem ju. *Nesmiete nikomu povedať o Lionovi. Sľúbte mi...*“

Práve mu prezradila, že jej syn sa volá „Lion“, teda lev, čo nijako neutíšilo jeho obavy o jej duševné zdravie.

„Prečo nechcete, aby niekto vedel, že máte dieťa?“ opýtal sa.

Decima sa rozplakala. Keď bolo jasné, že tak skoro neprestane, Strike začal hľadať papierové utierky, ale žiadne nevidel, a tak vstal a odkrival po toaletný papier.

V neveľkej kúpeľni bola staromódna splachovacia nádrž s retiazkou a na parapete zvädnutý zelenec. Vytiahol z držiaka celý kotúč, vrátil sa do kuchyne a položil ho pred plačúcu Decimu, ktorá mu so slzami v očiach poďakovala a jednou rukou si odtrhla zopár útržkov. Strike si znova sadol pred svoj otvorený zápisník.

„Ten muž, ktorý podľa vás zomrel v tom trezore,“ pokračoval, „je otec vášho dieťaťa?“

Decima začala vzlykať ešte hlasnejšie a pritisla si toaletný papier na oči. Strike to považoval za „áno“.

„*On ma neopustil!*“

Decima už Strikeovi povedala, že jej „priateľ“ má dvadsaťšesť, a Strike tipoval, že jej vek sa blíži k štyridsiatke. Strikeova matka sa vydala za muža, ktorý bol o sedemnást rokov mladší ako ona, a Strike bol presvedčený (hoci s ním porota nesúhlasila), že zomrela jeho rukou. Jeff Whittaker sa s Ledou Strikeovou oženil pre peniaze, ktoré podľa neho mala, a zúril, keď zistil, že sú viazané tak, že sa ich nemohol ani dotknúť. Práve preto Cormoran Strike nemal ktovieako v láske výrazne mladších mužov vo vzťahoch so staršími bohatými ženami.

„Všetci vravia, že ma opustil!“ vzlykala Decima. „Valentine na mňa bol pre Rupa od začiatku *odporný* a dokonca mi povedal: ‚Dávaj si pozor, aby ťa nenabúchal.‘ *Fakt mi to povedal!* A ja som už vtedy *bola tehotná!* Bol *r-rád*, keď Rupe zmizol! A môj o-otec tvrdil, že Rupe šiel len po mojich peniazoch – *čo nie je pravda!* Keď sme sa stretli, *okamžite* medzi nami preskočila iskra, nič podobné som *ešte nikdy necítila* – bolo to, akoby som ho poznala *odjakživa*, a Rupe c-cítil presne to isté, *povedal* mi to – náš vzťah bol *neopísateľný!* Bolo to, akoby sme *sa spoznali*, akoby sme sa poznali...“ (*Len nepovedz, že v predchádzajúcom živote!*) – „v predchádzajúcom živote!“

„Volá sa Rupert, však?“ povedal stroho Strike a znova vzal do ruky pero.

„Á-áno... Rupert Fleetwood.“ Decima sa snažila upokojiť a po niekoľkých hlbokých nádychoch pokračovala: „Rupert Peter Bernard Christian Fleetwood... narodil sa 8. marca 1990 a v-vyrastal v Zürichu.“

„Je Švajčiar?“

„Nie... jeho teta sa vydala za Švajčiara, a... keď mal Rupe dva roky... jeho rodičia ho tam vzali na n-návštevu... a išli lyžovať... a spadla lavína... a obaja z-zomreli... takže tam zostal s tetou a strýkom. Zürich však *neznášan*, mal naozaj nešťastné detstvo, chcel sa vrátiť do Veľkej Británie a n-na koniec sa dostal do Londýna, kde mu Sacha – Rupeov bratranec – navrhol, aby sa skúsil zamestnať v klube môjho otca, lebo môj ocko je Rupeov

krstný... a tak sme sa z-zoznámili. P-pracovala som v ockovom klube aj vo svojej reštaurácii, lebo ockovho predchádzajúceho kuchára prepustili...”

Informácia, že Sacha Legard, uznávaný herec a obzvlášť pekný muž, je Rupertov bratranec, posilnila Strikeov pocit, že Rupert Fleetwood mal záujem skôr o Decimine peniaze ako o ňu. Ak vyzeral ako Sacha, pravdepodobne si mohol vyberať z mladších a príťažlivejších žien.

„Ako dlho ste chodili s Rupertom?“

„R-rok.“

„Vedel Fleetwood, že ste tehotná?“

„Áno, a bol *nadšený*, bol *taký* šťastný!“ vzlykala Decima. „Mal však nejaké problémy – a je *taký* *hrdý*, chcel si ich vyriešiť sám –, ale *nikdy* by ma neopustil, boli sme takí zamilovaní – n-nikto to nechápe!“

„Spomínali ste, že sa sťahoval. Nebývali ste spolu?“

„Jasné, že sme to mali *v pláne*, ale najprv si musel niečo v-vyriešiť – snažil sa ma *chrániť*!“

„Pred čím?“

„Nieкто ho prenasledoval, nieкто nebezpečný!“

„Kto to bol?“

„Drogový diler! A môj o-otec naňho zavolať polícia...“

„Prečo váš otec zavolať polícia?“

„Lebo Rupe vzal... no stále si myslím, že mal na to právo!“ vyhrkla prenikavo Decima.

„Na čo mal právo?“

„Na... ten nef.“

„Na čo?“ opýtal sa Strike a zdvihol zrak. Nikdy o ničom takom nepočul.

„Je to veľký strieborný okrasný predmet,“ vysvetlila Decima a voľnou rukou naznačila vo vzduchu obrysy s rozmermi zhruba šesťdesiat krát šesťdesiat centimetrov, „zo s-sedemnásteho storočia... v tvare lode... p-patrí Rupeovým rodičom. O-ocko a Peter Fleetwood hrávali backgammon a raz v noci sa opili a o-ocko ten nef v-vyhrál od Petra...“

„Takže Rupert mal pocit, že naň má právo, lebo kedysi patrila jeho rodičom?“

„Á... nie... pozrite, krátko nato, ako ho ocko vyhral od Petra, Peter a Veronica *zomreli*! Takže by ste si mysleli, že ho *vráti* Rupovi – ak nie, keď bol dieťa, tak neskôr, keď potreboval peniaze! On to však n-neurobil... *Bol to jeho krstný syn! A-ako naňho mohol z-zavolať políciu?*“

Lebo mu ukradol striebro, pomyslel si neľútostne Strike, ale nahlas povedal: „Šiel po ňom aj drogový díler?“

„Áno, ale to bola Zacova vina!“

„Kto je Zac?“

„Rupeov spolubývajúci – mal niečo s *drogami*, s *kokaínom*, a šiel po ňom ozajstný *gangster*, lebo Zac nezaplatil to, čo sľúbil, alebo čo, a potom *utiekol*, rodičia mu našli prácu v *Kení*, a Rupe tu zostal trčať so Zacovým nájomným aj kauciou, a ten hrozný díler začal tlačiť na *Rupa*, aby zaplatil Zacov dlh, a *vyhrážal sa mu*...“

„Neviete, ako sa volal ten drogový díler?“

„Hovorili mu Bager, ale jeho skutočné meno nepoznám. *Doslova* sa vyhrážal, že Rupa zabije, ak nedostane svoje prachy, lebo si myslel, že Rupe je bohatý ako Zac, ale on *nie je* – vo zvereneckom fonde mu už takmer nič nezostalo, ledva dokázal zaplatiť všetky Zacove účty, lebo jeho teta a strýko minuli takmer všetky peniaze, ktoré zanechali Rupovi rodičia, a p-poslali ho do internátnej školy neďaleko Zürichu, kde to *nenávidel* – a potom ho môj otec vyhodil z D-Dino's, a vtedy ukradol ten nef, lebo bol zúfalý! Chcela som mu finančne pomôcť, ale odmietol, lebo *vedel*, že ľudia vravia, že je so mnou len pre p-peniaze!“

Strike mal silné podozrenie, že mu nepovedala všetko. Fleetwood zjavne nemal zábrany niečo drzo ukradnúť, takže bolo nepravdepodobné, že by odmietol pôžičku alebo dar od svojej priateľky. Strikeovi pripadalo oveľa pravdepodobnejšie, že mladík predstieral váhavosť, keď mu Decima chcela pomôcť splatiť dlh dílerovi, aby udržal zdanie, že ju miluje, a predpokladal, že bude naďalej nástojiť. Keď ho vzala za slovo, využil iný spôsob, ako zarábiť na bohatých Longcasterovcoch.

„Okej,“ povedal a obrátil stránku v zápisníku. „Kedy ste sa s Rupertom naposledy stretli?“

„V n-nedeľu pätnásteho mája,“ odvetila nezreteľne Decima a znova sa načiahla po červenom diári. „U-uvarila som mu večeru. Trápilo ho, že si poňho príde Bager a že je nezamestnaný, keď čakáme dieťa. *Rozumiete*, však?“ pokračovala s prosebným pohľadom. „Určite vzal ten nef do toho obchodu so striebrom, Ramsay Silver, a oni súhlasili, že ho vystavia, ale n-nemohli mu zaň dať peniaze, kým sa nenájde kupec! V Ramsay Silver mali práve voľné pracovné miesto a Rupe sa tam z-zamestnal, len aby mal nejaký príjem! Myslel si, že keď sa ten nef predá, zbaví sa Bagra, prestane predstierať, že je William Wright, a vráti sa ku mne! B-bager ho však určite vypátral a z-zabil!“

Strike sa prvýkrát v živote stretol s niekým, kto chcel s istotou vedieť, že jeho blízky je mŕtvy, a nie živý. Pripadalo mu to ako najextrémnejší prejav fenoménu, ktorý poznal až príliš dobre: žena, ktorá absolútne odmieta prijať fakt, že jej partner nie je taký, za akého ho považovala.

„Kedy sa vám Rupert naposledy ozval?“

„D-dvadsiateho druhého mája... telefonovali sme spolu. V ten víkend sa sťahoval, takže sme sa n-nerozprávali dlho... My... my...“

Znova ju premohli vzlyky. Strike do seba hodil hlt vychladnutej kávy.

„Pohádali sme sa,“ povedala napokon Decima. „Chcela som, aby Rupe v-vrátil ten nef ockovi, ale on odmietol, čo sa naňho vôbec *nepodobalo*, zvyčajne taký nebol – skrátka mi povedal, že je jeho a že si ho nechá! Takže vidíte,“ zakvílila, „všetko je to *moja* vina! Je *moja* vina, že šiel do Ramsay Silver! Mal pocit, že nikto nestojí na jeho strane, bol zúfalý... a potom ho z-zabili! Jeho mobil je vypnutý, sociálne siete mŕtve – šla som na políciu, celá bez seba od obáv, oni sa mi *týždne* neozvali a nakoniec mi povedali, že R-Rupe je v New Yorku, čo je skrátka *smiešne*, *nie je tam*, *viem*, že tam nie je!“

„Prečo si polícia myslí, že je v New Yorku?“

„Uverili slovám jeho tety! T-tvrdí, že Rupe jej volal 25. mája a povedal jej, že si tam našiel prácu, ale to je *smiešne*, v New Yorku nikoho nepozná, čo by tam *robiť*!“

„Ako sa volá Rupertova teta?“

„Anjelica Wallnerová. Je to *príšerná* ženská, Rupe ju *neznáša*! Preto je to smiešne – *Anjelice* by určite nič nepovedal!“

„Zhovárali ste sa s pani Wallnerovou?“

„Áno, ale len na mňa zvreskla: ‚Je v Amerike!‘ a povedala, aby som ju prestala o-otravovať! Rupe... no, neprezradil jej, že spolu chodíme... nemá rada môjho otca či čo...“

„A čo ostatní Rupertovi príbuzní? Priatelia?“

„*Nikto* ho nevidel od 22. mája! Sacha mi už ani nedvíha telefón! Povedal len: ‚Ak Anjelica tvrdí, že je v New Yorku, tak tam je!‘ *Nikto to neberie vážne!* Rupeov kamarát Albie si myslí, že Rupe odišiel, aby ‚si vyčistil hlavu‘, ale teraz mi už nedvíha ani Albie! Sacha sa so mnou nechce baviť – Valentine bol ku mne taký *odporný*, že som prišla sem, aby som mohla v pokoji porodiť... Chcem, aby Lion vedel, že jeho ocko odišiel len preto, aby všetko vyriešil, a že nás nikdy nechcel opustiť! *Musím to dokázať!* Až potom môžem Rupovi vystrojiť poriadny p-pohreb... a aspoň budeme mať... h-hrob, na ktorý budeme môcť chodiť. Nemôžem takto ďalej žiť – *potrebujem, aby ste dokázali, že v tom trezore bol Rupe!*“ vzlykala Decima Mullinsová s očami ružovými a opuchnutými ako prasiatko a s dieťaťom od svojho zlodejského frajera ukrytým pod špinavým pončom.

3

Tak náhle zvestuješ nám tolku stratu.

Matthew Arnold

Meropé: Tragédia

Robin Ellacottová klamala svojmu detektívnemu partnerovi, že má horúčku a bolí ju hrdlo. V skutočnosti ležala v nemocničnej posteli s infúziou morfia a presvedčením, že o tom, prečo tam je, by sa malo dozvedieť čo najmenej ľudí.

Včera popoludní Robin kráčala halou na stanici Victoria a sledovala svoj cieľ, keď zrazu pocítila, akoby jej niekto do pravej dolnej časti brucha vrazil rozžeravený nôž. Podlomili sa jej kolená a povracala sa. Dve ženy v strednom veku jej utekali na pomoc, v panike mrmlali niečo o prasknutom slepom čreve a privolali zamestnanca stanice. V pozoruhodne krátkom čase Robin preniesli zo stanice do čakajúcej sanitky. Hmlisto si vybavovala tváre záchranárov, bolesť a otrasy vozíka, keď ju rýchlo viezli do nemocnice, a potom ľadovú ultrazvukovú sondu na bruchu a respirátor na anestéziológovej tvári. Ďalšia jasná spomienka bola, ako sa prebudila a oznámili jej, že mala mimomaternicové tehotenstvo a praskol jej vajčkovod.

Robin zavolała svojmu frajerovi, príslušníkovi kriminálky Ryanovi Murphymu, len čo sa dostala k mobilu, no ten bol na druhom konci Londýna a nestihol by za ňou prísť pred koncom večerných návštevných hodín. Poprosila ho, celého zhrozeného z toho, čo sa stalo, aby zavolał Strikeovi s výhovorkou, že má horúčku a bolí ju hrdlo, a preto ho nemôže odviezť do Kentu. Okrem toho mu zdôraznila, že jej rodičia sa v žiadnom prípade nesmú dozvedieť, čo sa stalo. Posledné, čo potrebovala, bola jej prehnane

starostlivá matka, ktorá by zo všetkého určite nespravodlivo obviňovala Robininu prácu.

Šok z náhlej hospitalizácie a jej príčiny bol taký silný, že ešte aj po dvasiatich štyroch hodinách mala pocit, akoby prešla cez portál do inej reality. Včera v noci toho veľa nenaspala, lebo staršia žena na susednej posteli ticho stonala. Ráno Robin previezli do jednoposteľovej izby, za čo bola vďačná, hoci si nebola celkom istá, čím si to zaslúžila. Jedna zo starších sestier v službe ju možno ľutovala, že nemá žiadne návštevy.

Hoci pod vplyvom únavy a morfia ledva vnímala, takmer celé predpoludnie sa snažila vrátiť v čase a zistiť, kedy jej zlyhala antikoncepcia vzhľadom na pravdepodobný dátum počatia, ktorý uviedol chirurg. Mala pocit, že už zistila, kedy sa to stalo, a desila sa toho, že sa o tom musí porozprávať s Murphym, keď popoludní príde. Predovšetkým však cítila obrovské výčitky, že sa nedokázala lepšie postarať o svoje telo a že táto katastrofa, ktorej sa dalo predísť, je jej vina.

Ležala v posteli a pozorovala krídla škorcov, ktoré poletovali po olovenom nebi za oknom, keď jej zazvonil mobil. Zdvihla ho a videla, že jej volá matka. V tej chvíli by sa s ňou nedokázala rozprávať, a tak ho nechala zvonieť. Linda to vzdala presne vo chvíli, keď sa otvorili dvere Robininej izby. Obzrela sa a uvidela širokú prívetivú tvár chirurga pána Butlera.

„Dobrý deň,“ pozdravil ju s úsmevom.

„Dobrý,“ odzdravila Robin.

„Ako sa cítite?“ opýtal sa, vzal jej kartu z konca posteľe a prebehol ju pohľadom.

„Fajn,“ povedala. Lekár si pritiahol stoličku k posteli.

„Žiadne bolesti?“

„Nie,“ odvetila.

„Dobre. Takže... vedeli ste, že ste tehotná?“

„Nie,“ odpovedala Robin. Nechcela pôsobiť hlúpo, a tak dodala: „Musela som na čas vysadiť antikoncepciu, ale používali sme kondómy. Zrejme sa nám jeden roztrhol a my sme si to nevšimli.“

„Takže to bol šok?“ opýtal sa pán Butler.

„Áno, bol,“ odvetila zdvorilo, hoci to bolo slabé slovo.

„No, ako som vám vravel včera, nemali sme ma výber a museli sme odstrániť prasknutý vajíčkovod. Mali ste šťastie, že ste sa sem dostali tak rýchlo, lebo to mohlo ohroziť váš život. Žiaľ, objavili sme problém, o ktorom ste možno doteraz nevedeli,“ pokračoval lekár a už sa neusmieval.

„Aký problém?“ chcela vedieť Robin.

„Na odstránenom vajíčkovode sme našli výrazné jazvy. Rýchlo sme sa pozreli aj na druhý a je v rovnakom stave.“

„Aha,“ hlesla.

„Diagnostikovali vám niekedy zápalové ochorenie panvy?“

„Nie,“ odvetila.

„Nemali ste niekedy chlamýdie?“

Morfium otupilo jej strach, ale Robin ho napriek tomu cítila.

„Áno, keď som mala devätnásť, ale dali mi antibiotiká.“

„Aha,“ povedal pán Butler a pomaly prikývol. „No, podľa všetkého antibiotiká nezabrali, čo sa stáva. Mali ste naďalej príznaky?“

„Ani nie,“ odvetila Robin. Niekoľko mesiacov po znásilnení, ktoré ukončilo jej vysokoškolské štúdium, cítila bolesť, ale hovorila si, že je psychosomatická. V tom čase naozaj netúžila po ďalších gynekologických vyšetreniach. „Nie, myslela som si, že to prešlo.“

„No, príznaky sú premenlivé a dajú sa ľahko prehliadnuť. Spomínate si, kedy ste potom dostali antibiotiká?“

„Možno... zhruba o rok neskôr?“ povedala a snažila sa rozpamätať. „Mala som angínu. Vtedy mi ich predpísali znova.“

„No, vtedy asi zabrali, lebo momentálne nemáte žiadnu infekciu. Žiaľ, utrpeli ste pomerne veľké poškodenia. Obávam sa, že je nepravdepodobné, že dokážete otehotnieť prirodzenou cestou.“

Robin naňho len hľadela. Možno mal pocit, že ho nepochopila, a tak pokračoval: „Embryo nedokázalo prejsť cez jazvy, a tak sa uhniezdilo vo vajíčkovode, a ten sa roztrhol. A ako som vravel, ten druhý vyzerá rovnako nedobre.“

„Jasné,“ zamrmlala Robin.

„Koľko máte rokov?“ opýtal sa a pozrel do jej karty.

„Tridsaťdva,“ odvetila.

„No, samotným vaječníkom nič nie je. Ak však plánujete mať deti, pouvažoval by som nad zmrazením vašich vajíčok. Najlepšia voľba pre vás bude IVF.“

„Okej,“ povedala Robin.

„A v budúcnosti by ste si mali dávať veľký pozor, čo sa týka antikoncepcie. Existuje veľká pravdepodobnosť, že sa to isté stane aj s druhým vajíčkovodom, ak znova neplánovane otehotníte.“

„Budem si dávať pozor,“ slúbila Robin.

„Dobre.“

Lekár vstal a vrátil Robininu kartu na koniec posteľe.

„Necháme si vás tu ešte jednu noc, ale ak všetko pôjde, ako má, myslím si, že zajtra už budete môcť ísť domov.“

„Skvelé,“ povedala Robin. „Ďakujem.“

Chirurg odišiel.

Robin sa znova obrátila k oknu, ale škorce už odleteli a cínová obloha zostala prázdna. Aj jej myseľ bola prázdna. Nedokázala by vyjadriť, čo cítila. Bola skrátka otupená.

Pravdaže, mala znova začať brať antikoncepcné tabletky, ktoré prestala užívať počas štyroch mesiacov strávených prácou v utajení v sekte, kde bola akákoľvek antikoncepcia zakázaná. Výsledky Robininho vyšetrovania Univerzálnej humanitárnej cirkvi sa ešte stále prepierali v novinách a televízii. Vyšetrovatelia exhumovali všetky telá pochované v neoznačených hroboch na mieste, kde sekta vznikla; jej zakladatelia, manželia Waceovci, boli spolu s najvyššími predstaviteľmi UHC vo väzbe a polícia sa snažila vypátrať deti, s ktorými obchodovali. Slávni podporovatelia sa snažili od cirkvi distancovať, no nie vždy úspešne; známy spisovateľ sa momentálne skrýval, zatiaľ čo mladá herečka si nezahrá v novom filme, lebo sa zistilo, že bola jednou z „duchovných manželiek“ vodcu sekty.

Polícia aj samotná Detektívna agentúra Strikea a Ellacottovej zľahčovali úlohu, ktorú agentúra zohrala pri páde sekty. Robin na polícii podrobne vypovedala o všetkom, čo zažila na Chapmanovej farme, no uľavilo sa jej, keď jej oznámili, že nebude musieť ísť na súd. Verejné odhalenie falošných

nadprirodzených javov, tvrdej práce a vymývania mozgov v UHC povzbudilo stovky bývalých členov, ktorí sa prihlasovali na políciu, aby mohli svedčiť. UHC celé desaťročia umlčovala všetkých kritikov peniazmi a mocou; teraz sa zdalo, že každých pár dní sa v televízii alebo na internete objavil ďalší rozhovor s niekým, komu sekta ublížila. Len dva mesiace po razii na Chapmanovej farme vyšli prvé memoáre bývalého člena, ktoré sa okamžite dostali na vrchol knižného rebríčka.

Všetko toto malo Robin tešiť a naozaj sa jej nesmierne uľavilo, že takzvaná cirkev utrpela smrteľný úder, no nekonečné správy v médiách ju traumatizovali oveľa viac, než očakávala. Netúžila, aby jej niekto pripomínal odpočinkové miestnosti, kde členky sekty dokazovali svoju duchovnú čistotu tým, že mali nechránený sex s kýmkoľvek, kto mal oň záujem; rada by si vymazala z pamäti všetky spomienky na päťuholníkový chrám, kde sa takmer utopila; bola by vďačná, keby už nikdy nevidela zábery z tmavých lesov, ktoré neustále zverejňovali v novinách.

A pravdaže, nedokázali zamiesť všetky stopy po tom, ako sa pričínili o zvrhnutie sekty. Hoci bolo známych dosť odporných detailov o udalostiach na Chapmanovej farme, aby mali novinári o čom písať celé mesiace, a podrobnosti o tom, čo zažila Robin, poznali len tí, čo mali k prípadu najbližšie, novinári vyvolávali do agentúry a v niektorých reportážach spomenuli aj jej meno alebo názov detektívnej kancelárie. Mladý a podnikavý bulvárny reportér sa snažil vymámiť z Robin komentár, keď prichádzala na Denmark Street alebo z nej odchádzala, až kým ho odtiaľ doslova nevyhnala jedna z agentúrnych spolupracovníčok, Midge, ktorá mu poradila, aby odtiaľ „kurva vypadol, lebo Robin ti nemá čo povedať, ty skurvený čurák“.

Robin celý čas pracovala a bola odhodlaná nikomu neprezradiť, aká je ešte stále krehká. Po mesiacoch nepretržitej stresujúcej práce sa rozhodla dopriať si len týždňové voľno, ale nechcela brať hormóny, keď sama cítila, že na tom psychicky nie je ktovieako. Tabletky teda zatiaľ zostali v zásuvke toaletného stolíka, no pred tým, ako sa rozhodla istý čas sa spoliehať na kondómy, overila si ich účinnosť (nenechala nič na náhodu) a zistila, že pri správnom použití je deväťdesiatosem percent.

Pri správnom použití.

Robin znova zazvonil mobil. Načiahla sa, zdvihla ho a uvidela Strikeo-vo číslo. Pozrela na sklený panel na dverách, či sa náhodou neblíži ďalší lekár, a s radosťou, že môže myslieť na niečo iné ako na svoje vajíčkovody, sa rozhodla risknúť to a zdvihnúť.

4

*Dôvodom na vylúčenie muža zo spoločnosti slobodomurárov
by malo byť, že nie je nezaujatý a veľkorysý, a to nielen
vo svojich činoch, ale aj vo svojich názoroch na ľudí
a v hodnotení ich správania.*

Albert Pike

*Liturgia Starého a prijatého
škótskeho rítu slobodomurárstva*

„Ahoj,“ pozdravil ju Strike. „Čo hrdlo? Môžeš rozprávať? Ak nie, neskôr ti napíšem mail.“

„Môžem rozprávať,“ odvetila Robin. Hlas mala trochu zachrípnutý, lebo v nemocničnej izbe bolo horúco, takže pôsobila presvedčivejšie. „Fakt ma mrzí, že som ťa nemohla odviezť. Kde si?“

„Zaparkoval som pred krčmou s názvom Fox,“ povedal Strike a sledoval, ako dážd bubnuje na čelné sklo. „Práve som sa rozlúčil s Decimou Mullinsovou.“

„Aká bola?“

„Na to neexistuje jednoslovná odpoveď,“ prehodil. „Chcem počuť tvoj názor.“

Opísal jej rozhovor, ktorý práve absolvoval, vrátane Deciminej teórie, že jej frajer bol muž, ktorého telo sa našlo v trezore obchodu so striebrom v Holborne.

„Bože,“ zastonala Robin, keď Strike skončil. „Chúďa. Takže máme vypátrať Ruperta Fleetwooda?“

„Nie,“ odvetil Strike.

„Čo?“

„Jasne sa vyjadrila, že ho nechce nájsť živého. Vždy keď som naznačil, že mohol jednoducho zmiznúť kvôli všetkým problémom, do ktorých sa namočil, zrútila sa. Čistý Gateshead. Buď určíme totožnosť toho tela, alebo nič.“

„Porozprávaj mi o tej vražde v obchode so striebrom,“ vyzvala ho Robin. V júni bola v utajení v sekte bez prístupu k správam a teraz o nej počula prvýkrát.

„Obchodník, ktorý si hovoril William Wright, začal pracovať v Ramsay Silver, no už o dva týždne neskôr ho našli mŕtveho v trezore. Polícia sa domnieva, že v noci prišiel so spolupáchateľmi a chcel obchod vykradnúť, ale došlo k hádke a zabili ho. Spomínam si, že keď som to čítal, zdalo sa mi to nejaké čudné...“

„Prečo čudné?“ opýtala sa Robin.

„No, najdôležitejším prvkom krádeže je rýchlosť, nie? Ak boli natoľko šikovní, že sa dostali do trezora, dalo by sa čakať, že budú dosť inteligentní, aby sa počas samotnej krádeže nepohádali. Na druhej strane, naozaj zmizlo množstvo cenného striebra, takže je ťažké nájsť iné vysvetlenie ako krádež, ktorá sa skončila neplánovanou vraždou. Skôr ako určili totožnosť tela, prípad dostal veľký priestor v médiách, lebo telo bolo zohavené – polícia sa domnievala, že to malo zabrániť identifikácii obete –, obchod predáva slobodomurárske predmety a nachádza sa hneď vedľa Veľkej lóže Anglicka či čoho...“

„Konšpiračné teórie?“

„Bolo ich neúrekom, ale keď médiá zistili, že to nebola rituálna vražda slobodomurára, stratili záujem.“

„A ten mŕtvy bol určite ten zlodej?“

„No,“ povedal nechotne Strike, „podľa Mullinsovej totožnosť tela neurčili s istotou a možno sa nemýli, lebo som si to práve overoval a vo všetkých správach, kde sa priamo cituje človek zodpovedný za tento prípad, stojí, že si je ‚na deväťdesiatdeväť percent istý‘, že je to Jason Knowles, ale aj tak žiada verejnosť o ďalšie informácie. Narýchlo som si to vygooglil a nenašiel som nič konkrétnejšie, žiadne ‚výsledky DNA potvrdili‘, ‚vylúčili sme všetky pochybnosti‘ – a okrem toho nezatkli vrahov ani nenašli ukradnuté striebro. A policajný komisár na dôchodku, ktorého Decima údajne pozná, sir Daniel Gayle,

naozaj existuje. Nič z toho však neznamená, že Fleetwood bol v tom trezore. Snažila sa vystavať príbeh na tom, že mal na predaj starý strieborný predmet, ale aby jej teória dávala zmysel, ten drogový diler, ktorý sa Fleetwoodovi vyhrážal smrťou, ak nezaplatí dlhy svojho spolubývajúceho, by ho musel vystopovať až do obchodu, v ktorom pracoval pod menom Wright, vlámať sa tam s ďalšími chlapmi, otvoriť trezor, zavraždiť Fleetwooda, ktorý tam náhodou bol sám o jednej v noci, znetvoriť telo, odnieť množstvo striebra, znova nastaviť alarm, vyjsť z obchodu a zamknúť ho za sebou bez toho, aby po sebe zanechal akékoľvek stopy, a potom utiecť s vrecom plným slobodomurárskych svietnikov, či čo vlastne zmizlo. Zrejme so mnou budeš súhlasiť, že keby to všetko zvládol, ten chlap by ani nepotreboval prachy, lebo je vlastne prekliaty džin.“

Robinin smiech prerušil slabý ubolený ston, lebo ju ostro pichlo v mieste operácie.

„Si v pohode?“ opýtal sa Strike.

„Áno, len ma bolí hrdlo.“

„Osobne si myslím, že tetuška vo Švajčiarsku potáhala za nitky, aby ho dostala čo najďalej od oveľa staršej frajerky, a on je presne tam, kde vravela: v New Yorku.“

„Čo myslíš tým ,oveľa staršej‘?“

„Decima má tridsaťosem. Práve som si ju vygooglil.“

„Vyšetrovali sme veľa mužov, ktorých manželky sú o dvadsať rokov mladšie, nie?“ podotkla trocha chladne Robin.

Strike si prineskoro uvedomil, že nechcel naznačiť, že vekový rozdiel medzi partnermi je niečo zlé.

„Ja len – nie je ten typ tridsiatničky, po ktorej by podľa mňa vyštartoval priemerný dvadsaťšesťročný muž.“

„No, ak je naozaj v New Yorku, nemalo by byť až také ťažké dokázať to.“

„Lenže ona nechce, aby sme to dokázali. Radšej bude veriť, že je mŕtvý, než že ju opustil. Dieťa nazvala ,Lion‘,“ dodal bez zjavnej súvislosti.

„Ako Aslan?“ prehodila s úsmevom. Dobre vedela, aké smiešne je podľa Strikea meno „Lion“.

„Hej.“

„Veľa snobov dáva svojim deťom čudné mená,“ dodala.

„Aj veľa bláznov,“ poznamenal Strike. „V každom prípade, chcem počuť tvoj názor, lebo podľa mňa by bolo neetické brať od nej peniaze.“

„Áno... ale mám pocit, že by si aj tak skúsila najať niekoho iného.“

„To áno,“ prisvedčil Strike, „a je to presne ten prípad, pri ktorom by si mohla klienta totálne vyžmýkať, keby si nemala zábrany.“

Zavládlo krátke ticho, počas ktorého Robin hľadela na strop nemocničnej izby a Strike sledoval, ako sa jeho dych zráža na zapršanom čelnom skle.

„Myslím si,“ povedal napokon Strike, „že oslovím zopár policajných kontaktov a zistím, s akou istotou vedia, že telo patrilo Knowlesovi. Ak sa to od správ v médiách zmenilo a vedia to so stopercentnou istotou, zadarmo Decime oznámim, že to nebol Fleetwood, a potom možno začne čeliť realite.“

„A ak je to stále deväťdesiatdeväť percent?“ opýtala sa Robin a skontrolovala čas na mobile, lebo návštevné hodiny sa rýchlo blížili.

„No,“ zatiahol Strike, ktorý si googlením overil, že všetko, čo o sebe Decima tvrdila, je pravda, „teoreticky by sme to mohli vyšetriť, len aby sme skoncovali s jej bludmi, lebo my by sme ju aspoň nevodili za nos, ale v záujme úplnej otvorenosti by som mal dodať, že ona aj Fleetwood majú styky s ľuďmi, s ktorými by som najradšej už nikdy neprehovoril.“

„S kým?“

„S Valentinom Longcasterom a Sachom Legardom.“

„S tým hercom?“ začudovala sa Robin. „Prečo...? *Aha*.“

Morfium ju trochu spomaľovalo.

„Hej,“ vzdychol si Strike. „Sacha je bratranec Ruperta Fleetwooda a Valentine je Decimin brat a zároveň jeden zo Charlottiných najlepších priateľov.“

Strike aj Robin si okamžite spomenuli na svoj posledný rozhovor o Strikeovej zosnulej snúbenici, ktorý sa odohral pred vyše mesiacom, v deň, keď Strike oznámil Robin, že Charlotte bola presvedčená, že je do svojej detektívnej partnerky zamilovaný. Aj pod vplyvom morfia Robin pocítila zvláštnu zmes očakávania a paniky. Strike otvoril ústa a chcel pokračovať, no vtom Robin vyhrkla: „Prepáč, Strike, ale už musím končiť.“

Nečakala na jeho odpoveď a zložila.

5

*Žiaľ, človeče, ten dom sa zrútil,
a nik ho nepostaví zas...*

A. E. Housman
XVIII, Posledné básne

Robin práve uvidela za skleným panelom na dverách svojej izby prvé návštevy a zakrátko sa zjavil aj jej frajer, vysoký, pekný, s výrazom obrovskej úzkosti, kyticou červených ruží, niekoľkými časopismi a veľkým balením Maltesers.

„Kriste, Robin,“ zamrmľal Murphy, keď zbadal infúziu a nemocničný úbor.

„To nič,“ povedala. „Som v pohode.“

Murphy odložil darčeky, sklonil sa a opatrne ju objal.

„Som v pohode,“ zopakovala, hoci aj pri obyčajnom zdvihnutí rúk, aby mu mohla opäťovať objatie, pocítila bolesť.

Murphy si pritiahol stoličku k posteli.

„Povedz mi, čo vravel lekár.“

Robin si zhrozene uvedomila, že jej v hrdle navrela tvrdá hrča. Od prijatia do nemocnice neplakala a nechcela plakať ani teraz, no keď mala nahlas zopakovať všetko, čo jej práve povedal chirurg, mala pocit, akoby sa to stalo skutočnosťou – akoby to nebola len nejaká čudná epizóda, o ktorej by sa mohla napoly presvedčiť, že je to len nočná mora.

Podarilo sa jej zhrnúť Murphymu všetko podstatné bez toho, aby sa rozplakala. Nepáčilo sa jej, aká špinavá a zahanbená si pripadala, keď hovorila o infekcii, ktorá jej potajomky ničila vajíčkovody. Keď dohovorila, tvár mal v dlaniach.

„Doriti,“ zamrmľal. „Určite... Určite sa nám roztrhol kondóm.“

„Áno,“ prisvedčila. „Alebo zvliekol. Alebo čo.“

Pozrel na ňu.

„Myslíš, že sa to stalo v tú noc, keď sme sa pohádali?“

„Bolo to v tú noc,“ povedala so stiahnutým hrdlom. „Podľa dátumov – je to jediná noc, kedy sa to mohlo stať.“

„Ešte stále si myslíš, že som bol opitý?“ opýtal sa tichým hlasom.

„Nie, pravdaže nie,“ odvetila rýchlo. „Viem, že to bola nehoda.“

Murphy prišiel v spomínaný večer k Robin neskoro, nervózny a nepríjemný. V práci riešil hrozný prípad, ktorý sa ťahal doteraz. Šesťročný chlapec zomrel a jeho deväťročný brat oslepol, keď sa ocitli v krížovej palbe pri prestrelke gangov vo východnom Londýne. Polícia nemala žiadne stopy a médiá kritizovali spôsob vedenia vyšetrovania.

Murphy nebol pri sexe v tú noc drsný, skôr nešikovný. Keď sa od nej odtiahol, opýtala sa ho, či je kondóm neporušený, lebo mala pochybnosti, a on odpovedal: „Hej, je v pohode – práve ho kontrolujem – a je v pohode,“ pričom sa mu jednoznačne plietol jazyk. Keď sa ho opatrne opýtala, či pil, abstinujúci alkoholik Murphy vybuchol tak, ako ho Robin ešte nikdy nezažila. Ak nerozpráva dostatočne zreteľne, vykrikoval a pritom sa obliekal, je to preto, lebo je vyčerpaný. Čo to má znamenať, že sa ho pýta, či nezačal piť; to človek nemôže byť už ani unavený? Potom odišiel.

O trištvrte hodiny sa pokorne vrátil a ospravedlnil. Vysvetlil, že jej otázka mu pripomenula bývalú manželku, ktorá údajne odmietala uveriť, že dokáže abstinovať, aj keď prestal piť. Jeho slová pôsobili úplne presvedčivo, nebolo z neho cítiť alkohol a Robin sa hanbila. Jej frajer bol nesmierne chápatý a podporoval ju, keď skončila s prácou v utajení, ktorá ju fyzicky vyčerpala a emocionálne vyprázdnila, a mala hrozný pocit viny, že sa k nemu nespráva rovnako ohľaduplne, keď riešil vlastné pracovné ťažkosti.

Robin strávila dvadsaťštyri hodín sama v nemocnici a mohla premýšľať, že po tej noci mala užiť núdzovú antikoncepciu, ale predpokladala, že jej obavy o kondóm boli rovnako neopodstatnené ako jej pocit, že Murphy pil. V každom prípade musela vstať skoro ráno, lebo mala niekoho sledovať.

Ešteže jej matka sa nikdy nedozvie, že uprednostnila prácu pred vlastným zdravím... Ešteže sa to nikto nikdy nedozvie...

„Myslel som si, že je neporušený,“ zamrmal Murphy. „Prisahám, že som si to myslel.“

„Viem,“ povedala Robin a načiahla sa po jeho ruke. „Vina padá na nás oboch. Mala som užiť núdzovú antikoncepciu. Bolo hlúpe, že som to neurobila. Začnem však znova brať tabletky, lebo – ako... ako som vravela, podľa chirurga je vysoká pravdepodobnosť...“

Hlas sa jej zlomil. Murphy sa ju pokúsil znova objasť, ale Robin ho odstrčila.

„Prepáč, len ma to bolí...“

Podal jej vreckovky a znova ju chytil za ruku.

„Ďakujem za kvety, sú krásne,“ povedala a vysmrkala sa.

„Kedy ťa pustia domov?“

„Zajtra,“ odvetila.

„Dofrasa, tak skoro?“

„Čo, chcel si mať odo mňa dlhšiu prestávku?“ prinútila sa usmiať.

„Nie, ale mám byť... Skúsím zistiť, či mi dajú voľno...“

„Ryan, to je v pohode, vezmem si taxík. Bola to laparoskopická operácia, nie je to nič vážne. Nemám so sebou ani žiadne veci.“

„Ale doma budeš potrebovať pomoc – zavolám tvojim rodičom...“

„Nie,“ zastavila ho rázne. „Nechcem, aby sem prišli a zasa ma obskakovali. Nie, Ryan. *Slúb mi*, že im to nepovieš.“

„Okej,“ hlesol neisto, „ale aj tak si myslím...“

„Objednám si jedlo, budem ležať na pohovke a pozerať televíziu,“ povedala Robin. „Nikoho iného nepotrebujem – teda okrem teba,“ dodala.

6

*Smútok za tými, ktorých milujeme, je prirodzený a správny.
My však neoplakávame len smrť priateľa a dobrodinca, ale aj
stratu Pravého slova, o ktoré nás pripravila jeho smrť a ktoré
musíme odteraz hľadať, až kým ho znova nenájdeme.*

Albert Pike

*Liturgia Starého a prijatého
škótskeho rítu slobodomurárstva*

Bola sobota, a keď sa Strike popoludní vrátil domov, Denmark Street bola plná nakupujúcich. Krivkajúc prešiel popri známych obchodoch s gitarami a platňami, ešte unavenejší, ubolenejší a deprimovanejší ako ráno, keď odtiaľ odchádzal. Z jedných otvorených dverí sa ozvali úvodné akordy piesne „House of the Rising Sun“, čo Strikea napriek zlej nálade trochu pobavilo: majiteľ tohto konkrétneho obchodu mu raz povedal, že pripočítal sto libier k cene každej gitary, ktorú kúpil niekto, kto pred ním zahral tento riff.

S námahou vyšiel po kovových schodoch, vošiel do opustených priestorov detektívnej agentúry, uvaril si hrnček čaju čierneho ako smola a potom si odniesol kopu fasciklov do kancelárie, lebo chcel dohnať, čo zameškal počas desiatich dní strávených v Cornwalle. Skôr ako sa do nich pustil, znova otvoril Google, pomaly prechádzal výsledky vyhľadávania a pristavil sa pri fotke Decimy v bielom kuchárskom rondone a čiapke na webstránke Happy Carrot. Vyzerala na nej oveľa mladšie a celkom dobre, vlasy stiahnuté do lesklého uzla, úsmev a jamky na lícach.

Trocha masochisticky si vygooglil aj Valentina Longcastera a výsledkom bolo nespočetné množstvo fotiek Charlotte a Valentina, ako sa spolu

tackajú z klubov alebo zúčastňujú na večierkoch a premiérach. Charlotte bola temne krásna, Valentine frajersky oblečený a obaja sa buď usmievali, alebo hurónsky smiali.

Charlotte a Valentine neboli len priatelia. Zabávali sa na tom, že v detstve boli aj nevlastní súrodenci. Celé dva trpké a výbušné roky bola Charlottina matka Tara vydatá za Valentinovho otca Dina, ich deti však nikdy nežili pod jednou strechou. Valentine (a pravdepodobne aj Decima) vtedy býval v Los Angeles so svojou matkou, ktorá sa dala dokopy so skladateľom filmovej hudby.

V čase, keď sa s ňou Strike stretával, Tara často opitá vykladala o „tom prekliatom sviniarovi Longcasterovi“. Strike mal občas podozrenie, že priateľstvo, ktoré Charlotte v dospelosti nadviazala s Valentinom, bolo aspoň čiastočne vzdorom voči nenávidenej matke, hoci sa nedalo poprieť, že Charlotte a Valentine mali aj veľa spoločného: uštipačný zmysel pre humor, záľubu v kokaíne, nekonečné hľadanie rozptýlenia a drámy a nenávisť voči všetkému, čo bolo hodnotné a nudné.

Prezerať si tie fotky bolo opakom povzbudenia, ale Strike vytrval a pristavil sa pri fotke Charlotte s Valentinom a jej nevlastným bratom, hercom Sachom Legardom, ktorý sa na ňu dosť podobal, ibaže mal jasnomodré oči, na rozdiel od Charlottiných zelených s hnedými fliačikmi. Legard bol plodom Tarinho tretieho a najdlhšieho manželstva s lordom, ktorý vlastnil majestátne sídlo s názvom Heberley House. Strikeovi sa nezdalo, že by Sacha niekedy spomínal mladšieho bratranca vo Švajčiarsku, čo však nebolo veľkým prekvapením: keď sa s ním Strike stretával, Sacha zvyčajne rozprával len o sebe.

Strike si vyhľadal aj Ruperta Fleetwooda a čoskoro našiel účet na Instagrame, na ktorom nebola od mája žiadna aktivita.

Rupert zverejnil len zopár selfčiek a Strike z nich zistil, že vôbec nevyzerá ako mladší Sacha, ako si pôvodne predstavoval. Fleetwood bol obyčajný mladý muž, ktorého tvár by sa len ťažko objavila na obálke časopisu. Bol bledý, svetlovlasý, mohutný, s krátkym krkom a okrúhlou tvárou, ktorá Strikeovi pripomínala eidamský syr bez voskovej kôry.

Na jednej z fotiek stáli Rupert a Decima v nejakom neznámom parku, obaja zababušení v zjavne chladný jarný deň. Fotka bola z 8. marca minulého roka. Ani jeden z nich sa pred fotením neupravil, aby vyzeral čo najlepšie. Decima mala rozfúkané vlasy, jeden pramienok jej padal do očí, líca mala ružové od zimy, ale nemala ekzém ani kruhy pod očami. Rupert mal červený nos a na sebe rolák, v ktorom s krátkym krkom nevyzeral ktovieako. Strike však musel uznať, že ich vekový rozdiel na tejto fotke nebil do očí. Rupert k fotke po taliansky dopísal: *Buon Compleanno a me* (všetko najlepšie k mojim narodeninám) a *anime gemelle* (spriaznené duše). Okrem tohto jediného sklĺznutia do taliančiny neboli na Rupertovom Instagrame žiadne náznaky viacjazyčnosti ani narážky na švajčiarske detstvo. Väčšina jeho príspevkov pozostávala z fotografií Londýna. Pod jeho fotkami sa neobjavovali žiadne švajčiarske mená, čo naznačovalo, že si detstvo na kontinente naozaj neužil a prerušil všetky väzby.

Na účte bolo aj zopár starých rodinných fotografií vrátane jednej, na ktorej bol Rupert s rodičmi, zverejnenej v deň výročia ich smrti. Malý Rupert sa usmieval v náručí svojej očarujúcej matky Veronicy, ktorej tenké obočie a kostrbaté mikádo naznačovali, že porodila v deväťdesiatych rokoch. Jej manžel Peter s príťažlivou úzkou tvárou pôsobil dobrosrdečne a trocha bohémsky.

Strike sa pristavil pri ďalšej rodinnej fotografii. Na tejto stál buclatý, zhruba dvanásť- alebo trinásťročný Rupert so svojím strýkom Nedom, Charlottiným druhým nevlastným otcom, pred rozľahlým sídlom Heberley House so stĺporadím. Podobne ako jeho slávny syn, aj Ned Legard mal prenikavé modré oči.

So stopercentnou istotou, že nechce prijať Decimin prípad, Strike zatvoril instagramový účet a nasledujúce dve hodiny sa zoznamoval s vývojom aktuálnych prípadov agentúry.

Ešte stále čítal, keď niekto zaklopal na vonkajšie sklené dvere. Zanadával popod nos, lebo predpokladal, že sa niekto pomýlil, a zdvihol sa zo stoličky.

„Ahoj,“ povedala Kim Cochranová, najnovšia spolupracovníčka agentúry, keď jej otvoril dvere. „Dúfala som, že tu budeš.“

Kim pred rokom odišla z metropolitnej polície a pracovala pre konkurenčnú detektívnu agentúru, ktorá však skrachovala. Bola pekná, vždy upravená,

a krátkými hnedými vlasmi a bystrými hnedými očami Strikeovi pripomínala vtáčatko.

„Mám novinky o Plugovi,“ oznámila.

„Aha, okej,“ odvetil Strike a premýšľal, prečo mu radšej nenapísala namiesto toho, aby prišla osobne. „Poď ďalej.“

Prezývka „Plug“ súvisela s tým, že jej nositeľ vyzeral ako rovnomenná postava z komiksu Bash Street Kids. Všetci v agentúre sa zhodli, že je to ten najškaredší chlap, akého kedy vyšetrovali, s obrovskými ušami, výrazným predkusom, krivými zubami a nemotorným vyciveným telom. Plug sa mohol pochváliť množstvom trestných činov, väčšinou súvisiacich s mäkkými drogami a drobnými krádežami, ale okrem toho bol aj osamelým rodičom vychudnutého dospievajúceho syna, ktorý neustále pôsobil utrápene a nešťastne.

Otec a syn nedávno odišli zo stiesneného bytu v Haringey a bez pozvania sa presťahovali do domu v Camberwelli, kde bývala Plugova matka, ktorá trpela rýchlo postupujúcou Alzheimerovou chorobou. Podľa Plugovho zámožného strýka, ktorý si ich najal, Plug starej dáme slovne ubližoval, postupne ju pripravoval o životné úspory, a nikto z rodiny zatiaľ nenašiel zákonný spôsob, ako mu v tom zabrániť alebo ho vysťahovať z jej domu. Cieľom súkromných detektívov bolo nájsť niečo, za čo by polícia Plugu zatkla.

Plugov prípad bol zmenou oproti bežným prípadom nevery, ktoré agentúra riešila pre bohatých klientov. Všetci mali príjemný pocit, že sa snažia zastaviť ozajstného lotra a ochrániť krehkú starú dámu. Žiaľ, Plugu ešte neprichytili pri žiadnej trestnej činnosti.

„Práve sa stretol s nejakým týpkom na stanici Tufnell Park,“ oznámila Kim, „a odovzdal mu kopu peňazí. Natočila som to.“

Ukázala mu svoj mobil a naozaj, na displeji bol neskutočne škaredý Plug, ktorý odovzdával nejakému chlapovi s potetovanými rukami niečo, čo vyzeralo ako zväzok päťdesiatlibrových bankoviek.

„Čudné je, že za to nič nedostal,“ pokračovala Kim. „Dúfala som, že uvidím drogy.“

„Hej,“ zamrmľal Strike, sledujúc video. Keď Plug nenápadne odovzdal peniaze, jednoducho sa odvrátil a odšuchtal sa preč.

„Mohla to byť platba za poskytnuté služby,“ prehodila Kim.

„Kam šiel potom?“

„Vrátil sa k mame. Dev to po mne prevzal, takže predpokladám...“ Kim zazívala. „Prepáč. Predpokladám, že zistíme, či Plugovi dnes večer doručia niečo podozrivé.“

Ponaťahovala sa, zdvihla ruky a prehla chrbát. Strike rýchlo pozrel na rozpis služieb. Na sebe mala obtiahnutý čierny svetník.

„Som celá stuhnutá,“ postťažovala sa a spustila ruky k bokom. „Tento týždeň som strávila priveľa hodín v aute. Máš na víkend nejaké plány?“

„Budem pracovať,“ odvetil Strike s pohľadom upretým na rozpis. „Musím zastúpiť Robin, keďže je chorá.“

„Ak chceš, rada ti pomôžem,“ ponúkla sa Kim. „Tento víkend nemám v pláne takmer nič.“

„To je od teba milé,“ povedal Strike a pozrel na ňu. „Inak by to bolo trochu zložité, lebo Barclay je zajtra aj v pondelok preč.“

„Som rada, keď mám čo robiť. Ako bolo v Cornwalle?“

„Bolo... viáš si predstaviť,“ povedal Strike a znova pozrel na rozpis.

„Bol tvoj strýko starý?“

„Ťahalo mu na osemdesiat.“

„Aj tak. Nikdy to nie je ľahké.“

„Nie je,“ povedal Strike.

„A len čo si sa vrátil, musel si ísť za tou Mullinsovou. Mimochodom, aká bola?“

„V pohode,“ odvetil Strike tónom, ktorý naznačoval, že rozhovor sa skončil.

Kim pochopila a vstala. Vždy chápala náznaky.

„Tak ja už pôjdem. Pošli mi mail s časmi, kedy ma budeš cez víkend potrebovať, a ja prídem.“

„Ďakujem,“ povedal Strike. „Vážim si to.“

Kim odišla. Po dvadsiatich minútach, počas ktorých sa hral s rozpisom služieb a oči ho štípali od únavy, zamkol kanceláriu a vyšiel nahor do podkrovného bytu, kde sa osamote navečeral.

Kým si pripravoval steak so zeleninou, snažil sa nevnímať rastúcu bolesť v zákolennom svale, ale prehlbujúca sa depresia sa nedala potlačiť tak ľahko. Keď si sadol za malý umakartový stôl, v myšlienkach sa vrátil k dileme, ktorá ho trápila už dlhé mesiace, v poslednom čase bola čoraz pálčivejšia a jeho nešťastné intermezzo v Cornwalle ju nijako nevyriešilo. O tejto veci sa s nikým nezhováral, lebo nechcel počúvať ani rady, ani slová útechy. Práve naopak, mal pocit, že táto téma už beztak budí priveľký a nevítaný záujem.

Keď je muž nútený pripustiť, že hoci sa tomu zo všetkých síl snažil zabrániť, zamiloval sa do ženy, s ktorou vybudoval úspešný podnik a ktorá je preňho najlepšou priateľkou; keď má táto žena už vyše roka stabilný a dobrý vzťah s iným mužom; keď ten prvý muž vie, že riskuje nielen podnik, ale aj priateľstvo, ak otvorene prizná svoje city, ale zároveň je mu jasné, že nechce žiť s vedomím, že stačilo prehovoriť a mohol mať to, po čom túžil, musí sa rozhodnúť, ako, kedy a kde sa tento dlho odkladaný rozhovor uskutoční. Strike nad tým uvažoval, odkedy sa prvýkrát za triezva pokúsil prelomiť hradby, ktoré sám vystaval medzi sebou a Robin Ellacottovou. Vtedy jej prezradil, čo povedala Charlotte: jeho bývalá snúbenica si myslela, že sa zamiloval do svojej detektívnej partnerky, a spomenula to aj vo svojom samovražednom liste.

Sedel za stolom, jedol a po miliónty raz spomínal na to, ako Robin zareagovala, keď vyslovil tie slová. „Ohromená“ to asi vystihovalo najlepšie. Ohromená a rozrušená. Rozhovor však ukončil príchod skurveného Ryana Murphyho. Keď sa potom Strike a Robin znova stretli osobne, Robin bola očividne nesvoja, čo sa predtým nestávalo.

Táto reakcia sa, pravdaže, dala interpretovať rôznymi spôsobmi. Možno to znamenalo, že má nádej. Strike po svojom nepriamom priznaní ostrážito sledoval, či Robin nezačne častejšie spomínať Murphyho alebo vykladať, aká je s príslušníkom kriminálky šťastná, lebo to by bol jasný signál, že ďalšie zmienky o láske medzi nimi nie sú vítané. Nič také však nezaznamenal. Na druhej strane, Robin sa nepokúsila vrátiť k tejto téme, ani nepriamo, ani žartom.

Občas si vymenúval sľubné znamenia a pripomínal si, že rozpaky nemusia nutne znamenať odpor, že Robin raz vyslovila slová „nechcem ťa stratiť“

a že mu otvorene povedala, že aj on je jej najlepší priateľ. Rozpamätal sa na jej svadobný deň, keď prerušila prvý tanec, utekala za ním a objala ho. V ponurejších chvíľach však prežíval tie osudné sekundy v alkoholovom opare pred hotelom Ritz pred vyše dvoma rokmi, keď sa k nej naklonil a chcel ju pobožkať, no ona sa zatváрила očividne odmietavo. Bol o osem rokov starší ako Murphy, a hoci si bez akejkoľvek márnivosti uvedomoval, že niektoré ženy naňho letia, podľa dostupných dôkazov fyzicky nezodpovedal Robininým preferenciám. Jej súčasný priateľ aj bývalý manžel (skurvený Matthew Cunliffe) boli štíhli, vyšportovaní, klasicky pekní muži, zatiaľ čo Strike vyzeral ako Beethoven so zlomeným nosom a napriek prerušovaným, no usilovným snahám mal stále o vyše šesť kíl viac, ako by mal mať, pričom bolo treba zohľadniť fakt, že prišiel o polovicu nohy.

A dnes Robin zložila, len čo spomenul Charlotte. Prečo? Bála sa, že si znova vypočuje, že podľa Charlotte sa do nej zamiloval? Chcela ukončiť akékoľvek ďalšie rozhovory na túto tému?

Dojedol steak a cítil sa ešte horšie. Podišiel k športovej taške, ktorú si pri niesol z Cornwallu, a vytiahol z nej škatuľu od topánok s Tedovým starým baretom, klobúkom, tlačíkom na ryby v koženom obale a s fotkami, ktoré si odniesol zo známeho, momentálne bezútešne prázdneho domu.

Na Tedovom pohrebe neplakal, no na hrudi ho celý čas ťažil neviditeľný balvan. Odkedy strýkovi pred dvoma rokmi zomrela manželka, bol čoraz krehkejší a zmätenejší, no aj keď Strike prikyvoval pri frázach kondolujúcich na preľudnenom kare – „možno je to takto najlepšie“, „nechcel vám byť na príťaž“, „takto by to chcel, odísť rýchlo“ –, nedarilo sa mu zakryť nevraživosť. Všetci akoby zabudli, kto bol v skutočnosti Ted: nie ten roztrasený stariec, ktorý sa raz ráno stratil na pláži, hoci ju kedysi poznal lepšie ako vlastnú tvár, ale Strikeov hrdina, jeho mužský vzor. Strike mal najbližšie k slzám, keď počas vítanej prestávky v krčme jeho najstarší priateľ Dave Polworth zdvihol pohár cornwallského piva a vyhlásil:

„Na Teda, správneho chlapa.“

„Správny chlap“ bol Polworthov výraz s mnohými konotáciami. Byť správny chlap znamenalo byť silný muž, ktorý sa nestratí v prírode, ale aj

mať pevné zásady. Znamenalo to nebyť nafúkaný, odmieťať povrchnosť a oplývať nenápadnou sebadôverou. Znamenalo to nebyť výbušný, ale pevný vo svojom presvedčení. Polworth, rovnako ako Strike, musel svoj mužský vzor hľadať, kde sa dalo, lebo ani jeden z nich nemal otca, ktorý by splňal kritériá „správneho chlapa“. Obaja chlapci našli v Edwardovi Nancarrowovi muža hodného obdivu a nasledovania, ktorého chvála pre nich znamenala viac ako akákoľvek známka v škole a ktorého výčitky v nich vyvolávali túžbu polepšiť sa a makať na sebe, aby sa im znova dostalo Tedovho uznania.

Strike vytiahol staré fotografie a prezeral si ich jednu po druhej. Pristavil sa pri najstaršej, ktorá bola čiernobiela. Bol na nej mohutný, tmavý, drsne pekný muž s tmavými kučerami, ako mal aj Strike. Stál chrbtom k moru s obrovskou rukou na pleci malého Teda s tvárou skrivenou od obáv.

Trevik Nancarrow, Strikeov cornwallský starý otec, zomrel ešte pred Strikeovým narodením a vzhľadom na to, čo o ňom Strike vedel, nebolo mu to ktovieako ľúto. Trevik bol mocný a veľa pil. Mimo rodiny ho považovali za spoľahlivého člena komunity, ale podľa jeho detí naháňal strach.

Trevikova utrápená manželka zomrela mladá a on sa mal sám postarať o dve deti, ktoré sa narodili so štrnásťročným vekovým rozdielom: Teda, ktorý mal šesťnásť, a Strikeovu matku Peggy, ktorá mala len dva – presne ako Rupert Fleetwood, uvedomil si teraz Strike, keď obaja jeho rodičia zmizli pod smrtiacou snehovou lavínou. Trevikova matka ponúkla domov rozto-milej malej Peggy. Starena však bola rovnako náladová a zlomyseľná ako jej večne opitý syn a Teda nemala rada: tínedžer robí neporiadok a hluk a má žiť so svojím otcom. Na druhej strane Peggy vraj svoju starú mamu ľúbila a potrebovala – a tá ju hrdó obliekala a česala jej dlhé tmavé vlasy.

Ted oveľa neskôr prezradil Strikeovi, že vedel, že keby zostal v otcovom dome po dovŕšení osemnástich rokov, došlo by k vražde a bolo by len otázkou náhody, ktorý z nich by bol vrahom a ktorý obeťou. Vojenská služba mladého muža zachránila, a keďže sa netúžil vrátiť do St Mawes, kým otec žil, napriek Trevikovej nechuti zostal v armáde. Vzdal sa mora a drsného pobrežia, ktoré miloval, kvôli vojenskej polícii, a vrátil sa až vtedy, keď sa k nemu

dostala správa o otcovej predčasnej smrti. Ted sa neskôr oženil s miestnou dievčinou, s ktorou si sedem rokov písal.

Bol to Ted, kto prelomil vzorec alkoholického násilia, ktoré sužovalo mužov z rodu Nancarrowovcov celé generácie. Tedova manželka sa nemusela báť jeho pästi a jeho náhradné deti poznali prísnosť, ale nikdy nie surovosť. Ted stelesňoval cnosti, ktoré boli dovtedy v tej rodine takmer neznáme: vyrovnanosť, triezvosť a spravodlivosť. Peggy v osemnástke využila prvú príležitosť dostať sa z pazúrov drakonickej starej mamy a utiekla s mladíkom, ktorý prišiel do Trura na jarmok, zmenila si meno na „Leda“ a všade, kam prišla, rozosievala chaos, až kým nezomrela v špinavom londýnskom squate.

Strike hľadel na Teda a Trevika a želal si, aby ten silný, schopný a rozumný muž, ktorého práve stratil, bol dnes večer s ním. Ted vedel vždy vyjadriť slovami veci, ktoré nepokojný a často nahnevaný dospievajúci Strike považoval za pravdivé, aj keď ešte nežil dosť dlho na to, aby si strýkove slová overil na vlastnej koži.

„Nie je dôvod pýšiť sa niečím, ak si pre to nikdy nič neurobil,“ bola jedna z Tedových často opakovaných zásad. Strike bol pripravený niečo urobiť, ale počas týždňov, ktoré uplynuli, odkedy na Robininej tvári postrehol šok, nemal takmer žiadne príležitosti niekam sa s ňou posunúť. A nešlo len o to, že kým neprijali Kim, agentúra bola preťažená prípadmi. Strikeovi neuniklo, že Robin ťažko znáša príval článkov o UHC. Pripadala mu nervóznejšia a úzkostlivejšia ako zvyčajne, no keď jej navrhol, aby si vzala voľno, ostro odmietla. Viackrát prerušil niektorého zo spolupracovníkov, keď jej chcel škodoradosťne povedať o ďalšom zatknutí v prípade UHC v očakávaní, že z toho bude rovnako nadšená.

Strike už niekoľko týždňov, deň čo deň, odkladal ten rozhovor, lebo sa bál, že vyznať Robin svoje city práve teraz by bolo sebecké. Tedova smrť ho prinútila odísť z Londýna a Robinin vírus opäť predĺžil ich odlúčenie a bezpochyby poskytol Murphymu množstvo príležitostí hrať ohľaduplného frajera.

Hoci zatiaľ nezachytil žiadne konkrétne náznaky, Strike sa obával, že Murphy možno plánuje požiadať Robin o ruku. Ich vzťah bol zjavne pevnejší

ako kedykoľvek predtým a obaja očividne uznávali manželstvo, keďže sa jeden aj druhý už stihli raz rozviesť. Robin mala po tridsiatke a možno už premýšľala aj o deťoch. Keď sa o tom so Strikeom jediný raz rozprávali, pôsobila nerozhodne, ale bolo to už dávno, ešte pred tým, ako sa zoznámila so svojim pekným policajtom. Po poslednom veľkom prípade a Robininej dlhej a traumatizujúcej práci v utajení mohla nadobudnúť pocit, že teraz je ten správny čas na prestávku v kariére. Tieto obavy vyvolávali v Strikeovi pocit naliehavosti. Musí niečo povedať, skôr ako jej Murphy kúpi prsteň alebo Robin oznámi, že odchádza na materskú.

„Nikdy nedovoľ, aby ten druhý narušil tvoj plán,“ povedal raz Ted Strikeovi, hoci sa nebavili o vzťahoch, ale o boxe. „Drž sa ho a využi svoje silné stránky.“

A aké boli Strikeove silné stránky v tomto konkrétnom prípade? Nepochybne agentúra, ktorú spolu s Robin vybudovali a ktorá pre ňu takmer naisto znamenala rovnako veľa ako preňho. V práci mal možnosť tráviť s ňou čas, hoci v poslednom období nie až tak často. Tolko premárnených príležitostí, pomyslel si s trpkosťou: prespávačky mimo Londýna, spoločné jedlá a dlhé cesty autom, a on bol ako taký idiot pyšný na to, že sa nedal ovládnuť príťažlivosťou. A čo z toho mal? Sedel tu sám so zvyškom piva a s boľavou nohou, zatiaľ čo Murphy bol pravdepodobne u Robin a zbieral body tým, že jej priniesol kvety a zohrial polievku.

Znudený vlastnou sklúčenosťou opäť vstal a umyl riad po večeri. Úvahy mu nijako nepomôžu: musí skrátka konať.

Strike mal pocit, že duch Edwarda Nancarrowa odsúhlasil tento záver, a tak doumýval riad, vrátil fotografie, baret aj klobúk do škatule od topánok a po krátkej úvahe položil tlčík na ryby na parapet. Bola to jediná dekorácia v jeho byte, ak sa to tak vôbec dalo nazvať.

*Civiem na nebo z olova,
môj prázdny pohľad odznova
prezerá pláň – je mdlá a hrozivá
a moja myseľ sa zas ožýva.*

A. E. Housman

XXXI: Brána pekla, Posledné básne

Robin v nedeľu ráno prepustili z nemocnice s odporúčaním, aby podľa potreby užívala paracetamol a ibuprofen, vyhýbala sa veľkej námahe a v normálnych činnostiach pokračovala až po ďalších troch dňoch. Zasa zle spala a tentoraz za to nemohol hluk, ale fakt, že sa jej opäť snívalo, že je v truhlici, do ktorej ju raz v noci zatvorili na Chapmanovej farme. Táto nočná mora ju trápila už dva mesiace, ale nikomu o nej nepovedala. Nespomínala ani vlny paniky, ktoré ju nečakane zaplavovali najmä na preplnených miestach, ani to, že ak pri nej nebol Murphy, spávala s rozsvietenou nočnou lampou. Robin vedela, čo by prišlo, keby ľuďom prezradila, že má psychické problémy: odporučili by jej, aby prestala pracovať. Strike jej zo dva razy navrhol, aby si po tých náročných mesiacoch v utajení vzala voľno, ale Robin netúžila po dovolenke: chcela byť zaneprázdnená, ponoriť sa do vyšetrovania, zaplniť svoj nepokojnú myseľ problémami druhých ľudí.

Taxíkom sa odviezla domov s pulzujúcou bolesťou v pravej dolnej časti brucha. Lieky proti bolesti ju síce stlmili, ale celkom nepotlačili. Murphy trčal v práci a stále riešil prípad prestrelky gangov, a hoci mu povedala, že to doma zvládne aj sama, bolo jej do plaču a to ju štvalo. *Spamätaj sa. Nič*

sa nestalo. Spomeň si na Strikea, ktorému odtrhlo polovicu nohy. Keď prídeš domov, všetko bude okej.

Doma však bola sotva desať minút, keď si muž v byte nad ňou ako zvyčajne zapol hlasnú hudbu. Robin počúvala dunivú basovú linku, príliš ubolená a unavená, aby šla nahor a požiadala ho, nech ju stíši. Najradšej by sa rozplakala, no namiesto toho si šla po notebook. Práve ho otvorila, keď jej zazvonil mobil a znova uvidela matkino číslo.

Robin sa v duchu pripravila a zdvihla.

„Ahoj, mami. Prepáč, že som sa ti včera neozvala,“ povedala, skôr ako sa na to Linda stihla opýtať. „Bola som v práci.“

„Myslela som si,“ prehodila Linda, ktorej hlas znel nezreteľne.

„Je všetko okej?“

„Len som ti chcela povedať, že... museli sme dať utradiť Rowntreeho.“

„Ach nie,“ zastonala Robin. „Och, mami, je mi to ľúto.“

Rodinný čokoládový labrador bol už starý, ale Robin ho milovala. Cítila, ako ju v očiach štipu slzy, ktoré v posledných dňoch potláčala. Linda už očividne plakala.

„Museli sme,“ zopakovala tlmene. „Mal niečo s pečenou... nedalo sa nič robiť. Bolo preňho lepšie... odísť rýchlo...“

„Áno, pravdaže,“ prisvedčila Robin, „ale bude mi chýbať. Ako to nesie oco?“

„Chce ďalšieho... už si pozerá šteniatka na internete. No ja neviem... psy sú veľká záťaž... a žiadny nebude ako Rowntree...“

Rozprávali sa ešte dvadsať minút. Robin nespomenula žiadne svoje problémy. Keď Linda napokon zložila, Robin sa znova sústredila na notebook, teraz s dvojnásobnou túžbou ponoriť sa do čohokoľvek, čo by zamestnalo jej myseľ.

Vygooglila si „vražda v trezore so striebrom“ a preletela výsledky.

Rýchlo zistila, že správy o prípade prešli štyrmi odlišnými fázami, ktoré sa vystriedali počas jediného mesiaca v lete, keď bola úplne izolovaná od vonkajšieho sveta na Chapmanovej farme.

Bezprostredne po náleze tela Williama Wrighta sa v stovkách senzačných titulkov objavili slová ako „nahý“, „zohavený“, „zmrzačený“ a „slobodomurársky“. Z jedného z nich sa Robin dozvedela, že telo bez rúk a očí našiel majiteľ obchodu so striebrom Kenneth Ramsay.

„Viete si predstaviť, aký strašný šok to bol. Myslel som si, že dostanem infarkt. Telo na zemi a všetko Murdochovo striebro fuč. Nechápeme, ako sa to mohlo stať, nieto ešte prečo. Wright nemal kľúče ani kódy, v noci sa nemal ako dostať dovnútra a rozhodne nevedel, ako otvoriť trezor.“

Robin klikla na súvisiaci článok, aby zistila, čo je „Murdochovo striebro“.

Z trezora, v ktorom bol zavraždený William Wright, zmizli vzácné slobodomurárske poklady, ktoré boli nedávno vydražené v aukcii. Predmety boli súčasťou zbierky A. H. Murdocha, bádateľa a slobodomurára škótskeho pôvodu, ktorý v roku 1827 objavil druhú najväčšiu striebornú baňu v Peru. Murdoch bol vlastníkom najväčšej a najdôležitejšej zbierky slobodomurárskych artefaktov na svete. Niektoré boli vyrobené zo striebra z jeho vlastnej bane, iné roky zbieral. Bola medzi nimi aj ceremoniálna dýka Johna Skeneho, prvého slobodomurára, ktorý emigroval do Ameriky.

Články síce priamo nenaznačovali, že Williama Wrighta zavraždili v rámci slobodomurárskeho sprisahania, ale mnohé na to aspoň narážali.

Zavraždený v tieni impozantnej budovy Freemasons' Hall, miesta stretnutí vyše tisícky slobodomurárskych lóží...

Murdochovo striebro má veľký význam pre tých, ktorí praktizujú tajomné slobodomurárske „remeslo“...

Druhá fáza bola vyvolaná zistením, že žiadny William Wright vlastne neexistoval a jeho meno, životopis aj osobné údaje boli vymyslené. Možnosť zapojenia slobodomurárov bola teraz ešte pravdepodobnejšia.

„SLOBODOMURÁRSKA VRAŽDA“: KTO JE VLASTNE OBEŤ?

Polícia naďalej žiada o informácie o obchodníkovi, ktorý vystupoval pod menom „William Wright“ z Doncasteru a ktorého nahé a zohavené telo sa našlo v trezore obchodu so slobodomurárskym striebrom... Priezvisko Wright nosilo viacero významných slobodomurárov vrátane bakteriológa sira Almrotha Wrighta a spisovateľa Dudleyho Wrighta...

Zverejnili aj rozmazané zábery Wrighta z internej bezpečnostnej kamery v Ramsay Silver, ale ich kvalita bola taká zlá, že Wright mohol byť takmer ktorýkoľvek muž s bradou a okuliarmi. Jeho najvýraznejšou črtou bola jeho postava: hoci bol pomerne nízky, bol mohutný a dobre stavaný. Rozmazané zábery zjavne prispeli k tajomnej aure okolo vraždy. V druhej fáze reportáží polícia oznámila, že má množstvo stôp týkajúcich sa Wrightovej možnej totožnosti a všetky preveruje.

Ďalšia vlna správ bola rozhodne najvzrušujúcejšia a prišla, keď polícia zverejnila ďalšie fotografie, tentoraz z bezpečnostných kamier v blízkosti obchodu so striebrom. William Wright a traja ďalší muži v sobotu osemnásteho júna v skorých ranných hodinách zjavne smerovali k obchodu. Tieto fotografie boli rovnako nejasné, no jeden z mužov bol určite nízky a bradatý. Zatiaľ čo bulvár bol celý bez seba od vzrušenia, seriózne noviny písali o rituálnej slobodomurárskej vražde len v tom zmysle, že netreba veriť všetkému, no aj tak venovali tejto teórii niekoľko odsekov.

Internetoví detektívi rýchlo poukázali na to, že vražda „William Wrighta“ zvlášť rezonuje s legendou o „Hiramovi Abiffovi“,

mýtickom slobodomurárskom veľmajstrovi, ktorý údajne postavil chrám kráľa Šalamúna vrátane tajnej komnaty, kde mala byť uložená Archa zmluvy.

Abiff poznal tajné heslo, symbol božskej múdrosti.

Traja nižšie postavení slobodomurári, Jubela, Jubelo a Jubelum, sa vyhrážali Abiffovi, aby im ho prezradil. On však odmietol, a tak ho v chráme zavraždili tromi nástrojmi, ktoré sú pre slobodomurárov posvätné: pravítkom, uhlomerom a kladi-vom. Ozdobné verzie týchto nástrojov boli medzi predmetmi ukradnutými z trezora v Ramsay Silver, kde sa našlo Wrightovo telo.

Robin preletela vzrušené komentáre čitateľov. Niektorí zdôrazňovali ďalšie slobodomurárske prvky vo vražde Williama Wrighta.

Odrezané ruky sú narážkou na odťaté Ruky tajomstiev, ktoré odomykajú chrám múdrosti.

Striebro v trezore mohlo byť narážkou na čítanie z Písma v treťom stupni: „Skôr než sa roztrhne strieborný motúzik.“

Počul som, že Wright mal na chrbte vyrezané písmeno G – podľa mňa je to predsa jasný odkaz na jediné zachované písmeno Hiramovho tajného hesla.

Potom však prišla štvrtá fáza, ktorá bola hrozným sklamaním. Polícia oznámila, že „William Wright“ bol v skutočnosti dvadsaťosemročný Jason Knowles z Haringey. Knowles si predtým odsedel šesť rokov za vlámanie do stavebnej spoločnosti v Lewes v roku 2010 a jeho policajná fotografia zachytávala mohutného hrubokrkého svalnatého muža s úzkou pehavou tvárou a trocha šialeným pohľadom.

Článok v *Timesoch* uzatváral:

„Vzhľadom na špekulácie na sociálnych médiách o takzvanej ‚slobodomurárskej vražde‘, ktoré sa šíрили aj v niektorých novinách, by som chcel potvrdiť, že nemáme dôvod veriť, že Knowlesova smrť bola inšpirovaná alebo spáchaná slobodomurármi ani že blízkosť Veľkej lóže Anglicka mala na tento prípad nejaký vplyv,“ vyjadril sa detektív inšpektor Malcolm Truman, ktorý viedol vyšetrovanie. „Teraz už takmer s istotou vieme, že Knowlesa a jeho vraha alebo vrahov motivoval výlučne finančný zisk, a naďalej žiadame verejnosť o informácie o vražde a predmetoch ukradnutých z trezora v Ramsay Silver.“

Robin neprekvapilo, keď videla, že ani táto správa nezmarila nádeje tých, čo sa nechceli vzdať možnosti, že to bola zinscenovaná vražda Hiram Abiffa.

Shaun Coolidge

Toho chlapa zavraždili, keď kradol slobodomurárske predmety z obchodu v tieni Veľkej lóže Anglicka, ale iste, so slobodomurármi to nemá nič spoločné.

Peter Mikkelsen

Ak ťa raz zavraždia v uličke so zeleninou v Tesco, budeme vedieť, že za tým bola uhorka.

Fľandra Sandra

hahahahaha

Debbie Palserová

lol

Tento komentár bol odstránený, lebo porušoval pravidlá tejto komunity.

Jane Burnettová

Samé nezmysly o slobodomurároch, a pritom to bola obyčajná vlámačka!

SkankyDoodle

Koľko bežných vlámačiek sa končí tak, že zlodějovi vylúpnu oči a odrežú ruky? Prečo z obchodu nezmizlo nič okrem slobodomurárskych predmetov a prečo bolo telo nahé a zabité rituálnym spôsobom?

Jane Burnettová

Ako dcéra a manželka slobodomurárov vás môžem uistiť, že nepáchame žiadne rituálne vraždy! Slobodomurári každý rok vyzbierajú milióny na charitu, a predsa ich pravidelne stigmatizujú neznalí ľudia, ako ste vy.

Tento komentár bol odstránený, lebo porušoval pravidlá tejto komunity.

Jeff Grayling

Bezpečnosť v tom obchode musela byť fakt mizerná, ak ten chlap dokázal otvoriť trezor po tom, čo tam pracoval len dva týždne.

Paul Everleigh

Presne na to som myslel. Buď zanedbaná bezpečnosť, alebo to bol niekto zvnútra.

Starbanger

Moderátor DVAKRÁT odstránil môj komentár!!! Niečo tu smrdí!!!!
Hlavný vyšetrovateľ Malcolm TRUMAN je slobodomurár, člen Lóže Winstona Churchilla, 7502, Holborn!!!!!!

Robin zazvonil mobil. Dúfala, že je to Strike, ale bola to Kim Cochranová.

„Ahoj,“ povedala rázne Kim, akoby sedela v aute. „Len rýchla otázka. Tváril sa Plug, akoby chcel nasadnúť na vlak, keď si ho v piatok stratila? Alebo sa plánoval s niekým stretnúť?“

„Skôr sa s niekým stretol,“ odvetila Robin. Po operácii mala dostatok duchaprítomnosti, aby napísala Kim a predstierala, že v tom zhone si Plugu pomýlila s iným mužom. „Keď som ho stratila, smeroval ku Caffè Nero.“

„Myslela som si, že Plug sa nedá pomýliť s nikým iným,“ utrúsila s tichým smiechom Kim.

„Bolo tam veľa ľudí,“ podotkla Robin.

„Určite. Pýtam sa len preto, lebo som včera videla, ako odovzdával peniaze nejakému chlapovi v Tufnell Parku,“ pokračovala Kim. „Práve ho sledujem po diaľnici A12. Strike ma požiadal, aby som ťa dnes ráno zaskočila.“

„Chápem,“ povedala Robin a potom s námahou dodala: „Ďakujem, že si ma zastúpila.“

„Chudák, je dosť deprimovaný.“

„Kto?“

„Strike, po Cornwalle. Všetko mi o tom porozprával.“

„Aha,“ zamrmlala Robin, „jasné.“

„V každom prípade, dobre vedieť, čo sa dialo na stanici Victoria,“ uzavrela Kim. „Tak sa lieč.“

Zložila a Robin s prižmúrenými očami civela na mobil.

Presviedčala sa, že Kim Cochranová je dobrá voľba, odkedy tá žena nastúpila do agentúry. Kim pracovala vzorne a mala dobré kontakty medzi policajtmí, lebo skôr ako sa stala súkromnou detektívkou, osem rokov pracovala v Metropolitnej polícii. Čím viac s ňou však bola v kontakte, tým menej ju mala rada. Mohol za to hlavne výrazný rozdiel v tom, ako Kim pristupovala k dvom ľuďom, ktorých mená boli vyryté na sklených dverách agentúry. Kim sa na Strikeových vtipoch smiala dlhšie a hlasnejšie ako všetci ostatní a k jeho nápadom a názorom pristupovala s vážnosťou. K Robin sa správala neformálne, ba až pohŕdavo. Už stihla veselo zdôrazniť, že Robin

ako jediná z detektívnej agentúry nemá policajnú ani vojenskú minulosť, naznačila, že Robininým hlavným prínosom pre vyšetrovací tím je, že spáva s príslušníkom kriminálky, a potom sa nahlas zasmiala („Žartujem!“), keď Barclay ironicky zatiahol: „Kedy si si *ty* naposledy poradila s celou prekliatou sektou?“

Robin odložila notebook a zamierila do kuchyne. Nechcela uvažovať o Kim Cochranovej, ale kým si pripravovala čaj a hrianku (hrianku preto, lebo sa nemusela načahovať po tanieroch ani zohýbať po hrnce), jej nepokojné myšlienky sa vrátili k niečomu, čo by ju vôbec nemalo rozčuľovať: Kim vyzvedala od Midge (ktorá to prezradila Robin), či Strike s niekým chodí.

Keď sa žena roky pýta sama seba, či sa zamilovala do muža, ktorého považuje za svojho najlepšieho priateľa; keď obetovala manželstvo a finančnú istotu pre podnik, ktorý spolu vybudovali; keď po zistení, že ten istý najlepší priateľ potajomky spáva s inou ženou, je nútená pripustiť, že sa doňho naozaj zamilovala, jediné, čo môže urobiť, je čo najrýchlejšie a najčistejšie sa odmiľovať, a presne o to sa Robin snažila. Na rozdiel od Strikea netúžila tráviť svoj voľný čas sama v spartánskom byte a užívať si krátkodobé romániky, aby zahнала nudu, a tak urobila to, čo jej odporúčala ich spoločná priateľka Ilsa Herbertová, a prijala pozvanie Ryana Murphyho na drink.

Vyššie roka po prvom rande Robin naozaj verila – nie, *vedela* –, že Murphyho miluje. Udalosti posledných dní ju síce šokovali a destabilizovali, ale to prejde. Murphy bol milý, inteligentný a fakt pekný. Áno, Strike pred dvoma mesiacmi v jednom rozhovore naznačil...

Stála pri hriankovači a presviedčala sa, že nebude znova rozoberať ten rozhovor, lebo v živote nepotrebuje ďalšie komplikácie, bolesť ani stres. Ona chodila s Murphym a Strike si mohol robiť, čo sa mu zachcelo, no ak chcel reagovať na Kimine pokusy o flirt („chudák, je dosť deprimovaný, všetko mi o tom porozprával“), ľutovala jeho vkus, a to bolo všetko.

Robin si vzala čaj a hrianku k notebooku a zo stropu nad obývačkou revala pieseň „Stitches“ od Shawna Mendesa. Keď si sadla, znova jej zazvonil mobil a tentoraz to bol Strike.

„Ahoj,“ povedal. „Ako sa cítiš?“

„Trocha lepšie,“ odvetila. „A ty?“

„V pohode. Sedím v BMW a sledujem, ako Čurákova bývalá manželka obedeje s inou ženou.“

„Mal by si ho prestať volať Čurák,“ napomenula ho Robin napoly pobavene, napoly podráždene. „Hlavne na verejnosti. Pat si myslí, že by sme ho mali volať pán Č.“

„Pat mu nemusí každý týždeň podávať správy,“ podotkol Strike.

Klient, o ktorom bola reč, bol juhoafrický kriketový hráč, ktorý sa domnieval, že jeho bývalá manželka má pomer so ženatým bulvárnym novinárom a že práve to je za momentálnym prívalom nelichotivých, hoci pravdivých článkov o jeho minulosti v daných bulvárných novinách. Strike spomínaného novinára náhodou poznal: volal sa Dominic Culpepper a agentúra preňho občas pracovala v časoch, keď si ešte nemohli dovoliť odmietat klientov.

„Ak máš čas, rád by som sa porozprával o Mullinsovej prípadе,“ povedal Strike.

„Mám čas, pokračuj.“

„Oslovil som všetky policajné kontakty a snažil som sa zistiť, či niečo nevedia o tele v trezore, ale bezvýsledne. Wardle, Layborn – skúsil som dokonca aj Anstisa. Ani jeden z nich nemal s tým prípadom nič spoločné a nepoznajú nikoho, kto na ňom pracoval. Nemohla by si sa ozvať Vanesse Ekwensiovej?“

„Môžem, ale je na materskej.“

„Dofrasa,“ zahundral Strike. „Mohol by som sa opýtať Kim, či niekoho nepozná.“

„Mohla by som sa opýtať Ryana,“ navrhla Robin. „Aj keď má teraz dosť práce,“ dodala, keď Strike neodpovedal. „Robí na tej prestrelke, pri ktorej zasiahli dvoch malých bratov.“

„Hrôza,“ zhodnotil Strike, hoci nie ktovieako súcitne. „No, kým nenájdem priateľského policajta, ktorý nám poskytne viac informácií, budeme trčať v slepej uličke. Nemôžeme Decime povedať, že to určite nebol Fleetwood, kým nevieme, čo stojí vo forenznej správe.“

„Opýtam sa Ryana,“ slúbila Robin.

„Volal som aj jednému z Fleetwoodových kamošov, týpkovi menom Albie Simpson-White,“ pokračoval Strike. „Pracuje ako čašník v klube Deciminho otca Dino's, ale ,nemôže sa s nami porozprávať“.

„Dino's?“ zopakovala Robin. „Nie je to ten súkromný klub s reštauráciou v zadnej časti?“

„Presne tak.“

„Uvažovala som, že tam vezmem mamu na jej šesťdesiate narodeniny. Priemerná cena obeda na osobu je štyristo libier.“

„Štyristo libier? Za obed?“

„Má tri Michelinské hviezdy.“

„Neminiem štyristo libier za obed, ak mi k nemu neprihodia stôl aj stoličky.“

Robin sa zasmiala, ale rýchlo stíchla, lebo to bolelo.

„Nepýtala som sa ťa, ako bolo v Cornwalle.“

„Čože? Aha. No, ako by sa dalo čakať,“ odvetil. „Lucy neprestajne plakala. V podstate celý obsah domu si vzala so sebou do Bromley, čo Grega asi ktovieako nepoteší. Na pohrebe bolo hrozne veľa ľudí. Chcel by som... Doriti, musím končiť, pani Č. je v pohybe.“

Strike zložil a Robin uvažovala, čo by chcel.

Keď už ju nič iné nerozptyľovalo, nepokoj, ktorý sa snažila potlačiť od rozhovoru s chirurgom, ešte zosilnel. Chvíľu civela na názov slobodomurárskej lóže, do ktorej údajne patril aj detektív inšpektor Truman, a potom sa posunula naspäť do vrchnej časti obrazovky a neochotne natukala: „zmrazenie vajícok“.

8

*Najsmutnejší pohľad na tomto svete je na lenivého
a rozmazaného človeka... Je ako zradný správca,
ktorý spreneveril to, čo mu zveril Boh...*

Albert Pike

*Zásady a dogmy Starého a prijatého
škótskeho rítu slobodomurárstva*

Bývalá manželka kriketového hráča, ktorého Strike prezýval „Čurák“ a Pat „Pán Č.“, šoférovala domov do svojho bytu v Chelsea. Hoci sa jej okruh známych prekrýval s okruhom Dominica Culpeppera, ona ani novinár doteraz nedali najavo, že by sa poznali lepšie ako len z videnia. Strike navrhol klientovi, kriketovému hráčovi, aby si preklepol ľudí vo svojom okolí a odhalil zdroj informácií, ktoré smerovali k Dominicovi Culpepperovi, ale Čurák – „dostál svojmu menu“, ako sa vyjadril Barclay – tento návrh pohrdavo zamietol a trval na tom, aby agentúra aj naďalej sledovala jeho bývalú manželku.

Strike teda pokračoval v ceste v slabnúcom svetle do Glebe Place, kde krásna bývalá modelka zaparkovala Mercedes triedy S a vošla do domu, ktorý dostala v rámci majetkového vyrovnania pri rozvode. Strike zaparkoval BMW, zostal v ňom sedieť a sledoval vchodové dvere. Usúdil, že je dosť pravdepodobné, že sa prinajmenšom prezlieka, skôr ako znova niekam odíde, a tak vytiahol mobil a našiel číslo od Decimy, ktoré patrilo tete Ruperta Fleetwooda Anjelice z Zürichu.

V uchu mu zaznel dlhý a prenikavý európsky oznamovací tón a po niekoľkých sekundách ho vystriedal hlas osoby z vyššej spoločenskej vrstvy. „Wallnerová.“

„Pani Anjelica Wallnerová?“

„Pri telefóne.“

„Volám sa Cormoran Strike a som súkromný detektív. Vaše kontaktné údaje mám od...“

„Čo ste? Čo ste povedali?“

Druhýkrát sa dostal k slovám „súkromný detektív“ a mal pocit, že na druhom konci linky nastal výbuch.

„Čo to má znamenať? *Čo to má znamenať?* Zasa tá *Decima*, či ako sa vlastne volá?“

„Chcel som sa vás opýtať na vášho synovca Rup...“

„Už je to neúnosné! Najprv polícia, a teraz vy!“

„Zhovárali ste sa s políciou?“

„*Čo si o sebe vlastne myslí*, že za mnou posielal ľudí, čo ma otravujú?“

„Ak sa nemýlim, je to priateľka vášho synovca,“ povedal Strike.

„Vyhľadala som si ju! Viem, kto to je!“ vyhlásila Rupertova teta. „Čo mu to zišlo na um, zapliesť sa s dcérou toho *brozného človeka*...“

„Nemáte rada Dina Longcastera?“

„Nezáleží na tom, či ho mám rada alebo nie! A *ona* je taká stará, že by mu mohla byť matkou!“

„No, nie celk...“

„Šiel po jej peniazoch a zjavne ich nedostal dosť, tak ju opustil! Povedzte jej to! *Odkážte jej to!*“ skríkla pani Wallnerová, rodená Fleetwoodová.

„Chce len ľahký život! Nechce sa mu pracovať!“

„Decima spomenula, že podľa vás je Rupert v New...“

„*Je* v New Yorku! Povedala som mu, že sa už niekde musí zamestnať, a on to urobil. Už bolo načas! Je to dospelý človek a svoje problémy si musí vyriešiť sám!“

„Nemáte náhodou kontaktné...?“

„Ak jej nedal svoje kontaktné údaje, zrejme nechce, aby ich mala!“

„Ale ste si istá, že je v Amerike? Ozval sa vám po dvadsiatom piatom m...?“

„Nie je vaša vec, či sa mi ozval alebo nie! Neskutočné, že za mnou posielal ľudí, čo ma takto otravujú, neskutočné!“

„Decima sa skrátka bojí o Ruperta a chcela by sa ubezpečiť, že je...“

„Polícia je spokojná s tým, kde sa nachádza, takže by som bola rada, keby ma slečna Longcasterová prestala otravovať! *A rozdávať moje telefónne číslo!*“

„Vy osobne sa o Ruperta vôbec neobávate?“

„Prečo by som sa mala? Prečo by som sa mala?“

„Dopočul som sa, že sa mu pred odchodom niekto vyhrážal,“ podo-
tkol Strike.

„Ak sa zaplietol s drogami, nie je mi ho ani trocha ľúto! So mnou to nemá nič spoločné! Povedala som mu: ‚Nedám ti peniaze, takže to ani neskúšaj. O nič ma nežiadaj!‘“

„Rupert chcel, aby ste mu pomohli?“

„Nemienim vyplácať drogové dlhy! Nemienim vyhadzovať peniaze von oknom!“

„Viete, že sa mu vyhrážali...?“

„Nepochybujem, že sa mu vyhrážali! Mal si lepšie vyberať priateľov, no nie?“

„Podľa vás...?“

„To je všetko, čo vám k tomu môžem povedať! *Dovidenia.*“

Spojenie sa prerušilo.

9

*A ak chceš, nech ma tvoja láska zlepší,
nevracaj sa už k týmto smutným témam.*

Robert Browning
Paracelsus

V ten večer o ôsmej zazvonil zvonček pri Robininých dverách.

„Ahoj,“ ozval sa cez interkom Murphyho hlas. „Priniesol som hranolčeky.“

„Ó, super, zomieram od hladu,“ odvetila Robin a pustila ho dovnútra.

„Doriti,“ boli Murphyho prvé slová, len čo prekročil prah a zvítal sa s Robin bozkom. Zamračil sa na strop, cez ktorý stále dunela hudba suseda z vrchného poschodia. „Mám ísť nahor a povedať mu, aby to vypol?“

„Nemá to zmysel,“ odvetila. „Na dvadsať minút to stíši, a potom zasa začne pridávať hlasitosť. Má pocit, že keď to robí postupne, nikto si nič nevšimne.“

„Chuj... Sadni si. Potrebujeme len vidličky a nože a priniesol som nápoje.“

„Ryan, to je milé, ďakujem,“ povedala Robin o päť minút, keď už mali obaja na kolenách rybu s hranolčekmi a na konferenčnom stolíku pred nimi stáli plechovky s nealkoholickým pivom a diétnou kolou. „Ako sa darí v práci?“

„Rovnako,“ odvetil Murphy, ktorému sa zjavne nechcelo rozprávať o zložitom prípade prestrelky gangov. „Ako sa cítiš?“

„Oveľa lepšie,“ povedala Robin v nádeji, že ak to bude opakovať dosť často, aj sama tomu uverí.

Niekoľko minút mlčky jedli, potom povedala: „Počuj, nevieš niečo o tej vražde, ku ktorej došlo, keď som bola na Chapmanovej farme? O tej, pri ktorej predpokladali, že nejako súvisela so slobodomurármi?“

„O tom tele v obchode so striebrom?“

„Presne tak.“

„Hej, zabili tam ozbrojeného lupiča,“ zhrnul Murphy s ústami plnými tresky a prehltol. „Alebo majiteľ obchodu zavraždil prostitúta, spanikáril a hodil telo do trezora, lebo nevedel, čo s ním má robiť.“

„Fakt sa pracovalo s touto teóriou?“ Robin zamrzla s hranolčekom na polceste k ústam.

„Pravdepodobne to bol len vtip. Vieš, ako to chodí. Ten mŕtvy chlap bol nahý a opálený, akoby sa natrel samoopaľovák.“

„Poznáš niekoho, kto pracoval na tom prípade?“

„Hej. Prečo?“

„Strike sa včera stretol so ženou, ktorá je presvedčená, že ten muž v trezore bol v skutočnosti jej frajer.“

„Je to ten typ, čo chodí s ozbrojenými lupičmi?“

„Skôr nie. Myslím, že je dosť zazobaná. Jej frajer bol čašník – vo vychytenom klube. Snažíme sa zistiť, či sa naisto potvrdilo, že ten muž v trezore bol naozaj ozbrojený lupič.“

„Ak sa nemýlim, s určením totožnosti sú spokojní,“ povedal Murphy.

„Stopercentne spokojní?“

„Neviem,“ priznal Murphy. „Prečo? Strike to chce zasa natrieť Metropolitannej polícii?“

„Čože?“

Murphy sa načiahol po nealkoholickom pive a napil sa.

„Vieš predsa, že Strike môže za to, že niektorí ľudia majú po kariére.“

„Kto?“ vyhrkla ostro Robin. „Roy Carver? Strike sa mu snažil všetko vysvetliť, ale on ho nepočúval. A ak chceš vyčítať agentúre, že vyriešila prípady namiesto polície, mal by si to vyčítať aj mne.“

Murphy zjedol ešte zopár hranolčekom.

„Poliši, ktorí Strikeovi poskytujú informácie, nemajú v práci veľa priateľov, to ti poviem. Eric Wardle by mal o tom popremýšľať, skôr ako sa dá nabudúce pozvať na karí.“

„Aj my sme dali Wardlovi kopu informácií,“ podotkla Robin. „Je to obojstranný vzťah.“

Nechcela poukazovať na to, že Strike len pred niekoľkými mesiacmi prenechal Murphymu zásluhy za zatknutie vraha a agentúra mu poskytla pomoc aj v inom prípade. Mala podozrenie, že neustále spravodajstvo o úspešnom vyšetrowaní UHC v porovnaní s Murphyho zatiaľ neúspešnými pokusmi chytiť človeka, ktorý strieľal na dvoch malých chlapcov, len posilňovalo jeho zatrpknutosť.

Ešte pár minút jedli a jediným zvukom bolo dunenie basov z poschodia.

„Prepáč,“ povedal odrazu Murphy. „Skrátka sa mi nepáči, ako nás v novinách neustále kritizujú.“

Dopil zvyšok piva.

„Ako sa u vás darí Cochranovej?“

„Dobre,“ odvetila Robin. *Až príliš dobre.*

„V práci vraj mala skvelú povest’.“

Robin nemala náladu počúvať, aká skvelá detektívka je Kim, a tak zmenila tému a rozhovorila sa o najnovších verejných vyhláseniach novozvoleného prezidenta USA Donalda Trumpa, ktorý sa zastrájal dostať svoju súperku Hillary Clintonovú do väzenia. Podľa Robin malo Trumpovo šokujúce volebné víťazstvo jedno pozitívum: vždy ste sa mali o čom baviť, keď ste sa chceli vyhnúť iným, zložitejším témam.

Keď dojedli, Murphy odniesol príbor do kuchyne a umyl ho, pričom Robin nakázal, aby zostala sedieť. Po chvíli sa vrátil s kávou. Keď si znova sadol a ona si všimla jeho obozretný výraz, zabodol sa do nej strach.

„Tak... ako sa cítiš v súvislosti s...?“

„Ako som vrela, oveľa lepšie. V stredu už určite pôjdem do práce.“

„Nemyslel som fyzicky.“

Robin presne vedela, ako to Murphy myslel.

„No, som rada, že už nie som v nemocnici... Mimochodom, práve mi volala mama. Museli dať utradiť Rowntreeho. Zlyhala mu pečeň.“

„Doriti,“ zamrmľal Murphy. „To ma mrzí.“

Robin spomenula Rowntreeho smrť len preto, aby zmenila tému, no zistila, že nevládze pokračovať. Stiahlo jej hrdlo a bála sa, že sa rozplače, a nielen preto, lebo jej bolo jasné, že Murphy sa nedá odradiť od toho, čo s ňou chcel rozoberať.

„Nemôžeme sa o tom porozprávať?“ opýtal sa ticho.

„O čom?“ dostala zo seba.

„O tom, čo povedal lekár.“

„Vravela som ti, že som znova začala brať antikoncepčné tabletky.“

„Nie, nie o tom. O zmrazení tvojich vajíčok.“

„O tom som neuvažovala,“ povedala Robin.

„Nemyslíš si, že je to dobrý nápad? Pre istotu?“

„Ako pre istotu?“ zopakovala Robin a hlas jej preskočil. „Vyhľadala som si, čo to zahŕňa. Musíš sa napchať hormónmi a ísť do celkovej anestézie, a niekedy to treba urobiť viackrát, ak nezískajú dosť vajíčok alebo ak nie sú životaschopné.“

„Prečo by nemali byť životaschopné? Máš len tridsaťdva.“

Robin šokoval vlastný hnev. Nehľadela mu do očí. *Neplač.*

„Mám pocit, že ma obviňuješ,“ pokračoval Murphy.

„Neobviňujem ťa, len... hovoríš o zmrazení vajíčok, akoby to bolo rovnako ľahké ako skočiť do obchodu. Nie je to tak. Je to invazívny a časovo náročný zákrok, možno by som si musela vziať voľno v práci...“

„Nemôžeš aspoň na chvíľu zabudnúť na prácu?“

„Že to hovoríš práve ty! V poslednom čase si v práci stále!“

„Prepáč, že si dnes zostala sama – myslíš, že som to tak chcel? Ty si nechcela, aby sa o tom dozvedeli tvoji rodičia!“

„Nejde o to, že som zostala sama, ja som sama *v pohode*, len poukazujem na to, že ty zjavne môžeš uprednostňovať prácu, ale ja nie!“

„To je iné, ja *musím* robiť to, čo robím...“

„Niektori ti dal k hlave zbraň a prinútil ťa vstúpiť do polície?“

„No tak, vieš, ako to myslím!“

„Áno, že moja práca je taká bezvýznamná, že ani nezáleží na tom, či do nej prídem...“

„Nikdy som nepovedal, že je bezvýznamná!“

„Ty si chcel, aby som ‚zabudla na prácu‘, no ja na ňu nechcem zabudnúť. Svoju prácu náhodou milujem a som v nej aj dosť dobrá,“ dodala roztraseným hlasom Robin.

„Dopekla, viem, že si v nej dobrá! Len ťa žiadam, aby si občas uprednostnila aj seba!“

„Nie, žiadaš ma, aby som uprednostnila svoje vajíčka. Ja a moje vajíčka nie sme jedno a to isté.“

Zavládlo ticho.

„Chcem len povedať,“ ozval sa napokon Murphy, „že ak to chceš skúsiť s tými vajíčkami, podporím ťa v tom, budem pri tebe...“

„Čo tým myslíš, že budeš pri mne? *Do teba* budú pichať a štuchať, *v tebe* sa budú hrabať, Ryan? *Do teba* budú niečo strkať, *ty* budeš brať lieky a znášať bolesť a nepríjemné pocity?“

„Nie.“ Murphy znervóznel.

„Nikdy sme sa nebavili o deťoch,“ pokračovala Robin. „Nikdy si sa ma nepýtal, či ich chcem.“

„Predpokladal som... Deti máš rada. Neter, krstniatka...“

„Mám ich rada, milujem ich, jasné, že áno. O to však nejde.“ Robin ešte stále bojovala so slzami, ktoré bola odhodlaná potláčať. „Vieš, takto som si tento rozhovor nikdy nepredstavovala, ale ak sa ma pýtaš, neviem, či chcem mať vlastné deti, okej? No aj keby som ich nechcela, nebolo ľahké... keď mi ten chirurg z ničoho nič... povedal... že za to môže ten *skurvený* násilník a... *nie*.“

Murphy, ktorý vstal a chcel ju objasť, sa odtiahol.

„Prepáč,“ povedala Robin. „Ešte stále ma to bolí. Prepáč.“

„Neospravedlňuj sa.“

Murphy si kľakol k pohovke a namiesto toho ju chytil za ruku.

„Čo mám robiť?“ opýtal sa pokorne.

„Prestaň hundrať na moju prácu, na Strikea a na agentúru,“ vyhlásila nahnevane Robin a utrela si oči do rukáva. „Toho som si už užila dosť od Matthewa aj svojej matky. Nikto nechce nikomu nič natrieť, len sa snažíme zistiť, či tej žene dokážeme nejako pomôcť. Práve porodila a nevie, kde je otec jej dieťaťa. Musí to byť strašné.“

„Prestanem hundrať,“ sľúbil ticho Murphy. „Správal som sa ako blbec. Čo by ti pomohlo, aby si sa cítila lepšie? Hovor. Zmrzlina? Víkend v Paríži?“

Robin sa neochotne zasmiala.

„Pes? Nechceš šteniatko?“

„Ryan, znie to, akoby si sa ma snažil nalákať do dodávky.“

Zasmial sa a Robin tiež, aj keď to bolelo. „No tak, myslím to vážne,“ nedal sa. „Čokoľvek. Hovor.“

„Čokoľvek?“

„Ako vravím.“

„Okej,“ povedala Robin a zhlboka sa nadýchla, „zisti, nakoľko si je polícia istá, že v tom trezore naozaj zabili ozbrojeného lupiča.“

Murphy si sadol na päty a zatváril sa zvláštne bezvýrazne.

„Prepáč, kašli na to,“ povedala. „Nemusíš robiť nič...“

„O to nejde,“ zamrmlal a prešiel si rukou po tvári.

„Žena, ktorá pracuje na tom prípade... Pred šiestimi rokmi som ju opitý obchytával.“

„Aha,“ vydýchla Robin.

„Nemali sme sex. Lizzie odo mňa práve odišla. Bol som totálne na mol. Stalo sa to v krčme.“

„Chápem,“ povedala Robin.

Murphy si vzdychol.

„Mohol by som sa jej opýtať, ak je to pre teba fakt také dôležité. Vie, že teraz s niekým chodím.“

„Naozaj?“

„Hej,“ prisvedčil Murphy, „lebo vždy keď ju stretnem, dáva mi jasne naja-vo, že by jej neprekážalo, keby sme si to zopakovali, takže ťa často spomínam... No ak je to pre teba také dôležité, môžem sa pokúsiť trocha ju rozhovoriť.“

Robin zaváhala. Bolo jej jasné, že svoje nasledujúce slová musí formulovať nesmierne opatrne, a zároveň si nejasne uvedomovala, že necíti to, čo by cítilo veľa iných žien pri predstave, že ich príťažlivý frajer sa stretne so ženou, s ktorou už ničो mal, či už opitý, alebo nie.

„No, verím ti,“ povedala pomaly, „ale nepáči sa mi predstava, že mi tá nejaká žena bude chcieť odlákať...“

Vyslovila tie správne slová. Murphy sa zatváril spokojnejšie a stisol jej prsty.

„Uvidím, čo sa dá robiť.“

„Ďakujem,“ povedala Robin a tiež mu stisla ruku.

„Miluješ ma len kvôli mojim informáciám?“

„Nie,“ odvetila Robin. „Aj kvôli hranolčekom... a mnohým iným veciam.“

Pritiahol si ju a ona sa tentoraz nebránila. Fakt, že tie informácie chcela získať, hoci to znamenalo, že Murphy pôjde na drink so ženou, ktorej sa zjavne páči, ju trochu znepokojoval, ale vzhľadom na to, čo všetko ju momentálne trápilo, nepotrebovala analyzovať ešte aj toto.

10

*... bratská láska a láskavosť by mali riadiť
všetky naše vzťahy a styky s našimi bratmi...*

Albert Pike

*Zásady a dogmy Starého a prijatého
škótskeho rítu slobodomurárstva*

Strike zvolal na stredú ráno takmer celý tím, lebo bývalá manželka kriketového hráča, ktorého Pat radšej prezývala „pán Č.“, odletela na Kanárske ostrovy. Plug bol v dome svojej matky v Camberwelli, kde naňho dozerala Midge. Strike sa chcel stretnúť a v prvom rade vymyslieť, ako sa čo najrýchlejšie zbaviť pána Č.

O deviatej zastal pred sklenenými dverami a zistil, že sú odomknuté a sekretárka Pat Chaunceyová už sedí za stolom. Šesťdesiatosemročná Pat s opičou tvárou a nepresvedčivo čiernymi vlasmi mala medzi zubami ako vždy elektronickú cigaretu.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ zachrapčala barytónom, pre ktorý si ju v telefóne často pletli so Strikeom.

„Ech,“ zamrmľal. „Hej. Vďaka.“

Na svoje narodeniny nezabudol, ale dúfal, že na ne zabudnú ostatní. Netúžil po rannej oslave so sviečkami a rozbaľovaním darčiekov a netúžil Robin pripomínať, že má už štyridsaťdva. Na Patinom stole však ležala veľká obálka a štvorhranný darček v modrom papieri, a keď pozrel do kuchynky, uvidel starú tortovú formu ozdobenú fotkami princeznej Diany, ktorá rozhodne nepatrila do kancelárie.

„Volala nejaká Decima Mullinsová,“ oznámila Pat. „Chce vedieť, kedy jej pošlete zmluvu.“

„Keď sa rozhodnem, či vezmem jej prípad,“ odvetil Strike a zamieril ku kanvici.

„A pán Č. vám včera večer nechal odkaz. Chce vedieť, ako to vyzerá.“

„Doboha.“

Sklené dvere sa znova otvorili. Strike sa obrátil a uvidel Robin.

„Dobré ráno,“ povedala s úsmevom.

„Vyzeráš obzvlášť dobre na niekoho tesne po chorobe.“

„Áno, ešteže mám korektor a púder na líca,“ prehodila s nefalšovanou veselosťou. Cítila sa už oveľa lepšie ako cez víkend a bola rada, že je znova v kancelárii. „Mimochodom, všetko najlepšie k narodeninám.“

Trocha nemotorne zamierila k Strikeovi, objala ho a pobožkala na líce, čo s radosťou prijal.

„A kúpila som ti toto,“ pokračovala, z tašky vytiahla ťažký zabalený balík a podala mu ho. V mieste operácie ju pichlo. „Tamten,“ ukázala na veľký darček na Patinom stole, „je od nás všetkých. Mój môžeš otvoriť už teraz. Nie je ktovieako nápaditý.“

Neprezradila mu, že ho v skutočnosti kupoval Murphy, lebo ona musela trčať doma, takže bol dosť neosobný. Strike otvoril škatuľu a našiel v nej fľašu svojej kedysi obľúbenej whisky. Robin nemohla tušiť, že mu teraz pripomínala zosnulú bývalú snúbenicu, a tak povedal: „Super, veľká vďaka.“

„Prečo sa vlastne stretávame?“

„Lebo máme príležitosť,“ vysvetlil Strike. „Pani Č. je preč. Midge sleduje Plugu, ale zavoláme si, a Paroháč...“

„Žartuješ,“ skočila mu do reči Robin a stuhla s kabátom v rukách. „Paroháč sa vrátil?“

„Dobré ráno,“ povedala Kim, ktorá vošla do kancelárie, skôr ako stihol Strike odpovedať. „Všetko najlepšie k narodeninám, Cormoran!“

„Vďaka.“ Strike zamieril ku skrini, kde mali skladacie plastové stoličky. „Ešte som nesúhlasil, že Paroháča vezmeme,“ povedal cez plece Robin. „Až

kým sa nerozhodneme, čo s Decimou Mullinsovou, neviem, či si naňho nájdeme čas.“

„Čoskoro sa hádam dozviem, nakoľko sú si istí, že to telo patrilo Knowle-
sovi,“ oznámila sebavedome Kim Strikeovi. „Oslovila som zopár kontak-
tov, ale robia s tým podozrivé tajnosti. Hlavného vyšetrovateľa Malcolma
Trumana odvolali.“

„Naozaj?“ prehodila Robin. „Prečo?“

Sklené dvere sa znova otvorili.

„Ránko,“ pozdravil Glasgownčan Barclay. Bol vysoký, s veľkým nosom, pred-
časne prešedivenými vlasmi, a rovnako ako Strike bol bývalý vojak. „Aha, hej,“
dodal, keď zbadal balík na Patinom stole. „Všetko najlepšie k narodeninám.“

„Vďaka,“ zopakoval Strike.

„Už si Robin spomínal Paroháča?“ opýtal sa Barclay.

„Kto je Paroháč?“ chcela vedieť Kim.

„Chlap, ktorý má rád, keď ho žena podvádza,“ vysvetlil Barclay. „Platí si
nás, aby sme pristihli jeho frajerky pri čine.“

„Aha, *cuckold* fetiš,“ predniesla znalecky Kim.

„Kto je tentoraz tá šťastná žena?“ opýtala sa Robin.

„Jeho manželka.“

„Božemôj, nejaká sa zaňho *vydala*?“

„Všetci robíme chyby,“ prehodila Kim. „Na druhej strane, ja som sa za
svoje nikdy *nevydala*.“

Zasmiala sa. Robin, ako jediná rozvedená medzi prítomnými detektív-
mi, pocítila známe rastúce nepriateľstvo, ale povedala si, že Kim to určite
nemyslela urážlivo.

Keď prišiel Shah, ktorý bol nižší ako obaja jeho kolegovia a taký pekný,
že práve on zvyčajne ťahal informácie zo svedkýň alebo podozrivých, Pat
cez FaceTime zavolała Midge Greenstreetovej.

„Všetko najlepšie k narodeninám, Cormoran,“ prehodila Midge, kto-
rá mala krátke uhladené tmavé vlasy, jasné sivé oči a práve sedela v aute.
„Koľko máš rokov, štyridsaťpäť?“

„Dva,“ opravil ju Strike, „štyridsaťdva. Okej, začneme...?“

„Už si otvoril náš darček?“ chcela vedieť Midge.

„Nie je ľahké niečo vám vybrať,“ poznamenala Pat, zdvihla veľký balík zo stola a podala ho Strikeovi. „Kúpili sme niečo praktické.“

Strike otvoril balík a s úľavou zistil, že v ňom nie je nič, čo by si musel pred všetkými vyskúšať, ani nič zbytočné, čo by musel zo zdvorilosti vystavovať vo svojom byte, ale veľká objednávka jeho obľúbenej náplne do elektronickej cigarety.

„Tolko nikotínu, že by to zabilo aj býka,“ prehodil. „Super. Fakt. Ďakujem pekne... Okej, začnime s Plugom, keby Midge musela odísť. Čo robí?“ opýtal sa Midge na obrazovke.

„Ten sviniar zasa vrieska na chuderku svojmu mamu. Počula som ho z ulice, ale nebol...“

„To som už Cormoranovi vravela,“ skočila jej do reči Kim. „V nedeľu...“

„Môžem dopovedať?“ vyštekla nahnevane Midge.

„Prepáč,“ povedala so zdvihnutým obočím Kim. „Pokračuj.“

„... nevyšiel von,“ dopovedala zamračene Midge.

„Aha.“ Kim sa slabo zasmiala. „No, v nedeľu šiel autom do Ipswichu, kde sa v krčme stretol s dvoma chlapmi. Jeden z nich si čosi zapisoval do niečoho, čo vyzeralo ako účtovná kniha. Mám fotky poznávacích značiek a poprosím kolegu z metropolitnej polície, aby ich preveril v databáze.“

„Dobrá práca, to by nám mohlo pomôcť,“ ozval sa Strike a Robin, ktorá si spomenula na Murphyho slová, že Kim „mala v práci skvelú povest“, sa márne snažila necítiť dotknuto, „ale nie je nás dosť na to, aby sme mohli sledovať Plugových kamošov, až kým sa nezbavíme Čurá...“ zachytil Patin pohľad „... pána Č. A keď už ho spomínáme...“

„Ona s tým prekliatym Culpepperom nespí,“ vyhlásil Barclay. „Ak chce, aby sa o ňom v novinách nepísali sračky, nech sa snaží nesprávať ako čurák.“

„Hej, ale to, čo sa píše v novinách, sa týka jeho minulého čuráctva,“ podotkol Shah, „a ak to nemajú od jeho ex, tak odkiaľ?“

Nasledovala pätnásťminútová diskusia o ľuďoch, s ktorými sa pán Č. a jeho bývalá manželka pravidelne stretávali. Robin počas nej zavibroval mobil. Písal jej Murphy.

Mám to, čo si chcela, ale je to oveľa citlivejšie, ako som tušil.

Robin odpísala:

Ryan, ďakujem, ďakujem veľmi pekne. Môže si to okrem mňa vypočuť aj Strike?

Keď Strike vyškrtol pána Č. zo zoznamu tém, ktoré bolo treba prebrať, prešiel k Decime Mullinsovej. Kým ostatným vysvetľoval, o čo vlastne ide, pričom vynechal Decimino bábätko, Kim zopakovala, že niektorý z jej policajných kontaktov by jej možno poskytol výsledky DNA testov tela. Robin napäto čakala na Murphyho odpoveď, ktorá neprichádzala. Kolegovia už stihli prebrať rôzne záležitosti týkajúce sa výdavkov, požiadavky spolupracovníkov na vianočné a novoročné voľno a dohodli sa na niekoľkých výmenách v rámci rozpisu služieb, kým konečne prišla.

Okej, ale len osobne a NIKTO INÝ sa nesmie dozvedieť, že som ti niečo dal. Je to fakt citlivé.

Robin zdvihla zrak. Pat vyberala z formy ozdobenej fotkami princeznej Diany domácu tortu s polevou. S elektronickou cigaretou medzi zubami do nej zapichla dve sviečky: veľkú štvorku a dvojku.

„Nechcela som ich tam pichať toľko,“ povedala Strikeovi a odniesla ju na stôl. „Riziko požiaru.“

Strike sa snažil tváriť vďačne, kým mu spievali „Veľa šťastia, zdravia“. Robin si všimla jeho silený úsmev a rozosmiala sa, skôr ako pieseň doznela. Potešilo ju, že smiech jej už nespôsobuje veľké bolesti. Strike, nevoľky pobavený Robininým smiechom, zistil, že sa úprimne usmieva, keď mu Pat prikázala sfúknuť sviečky.

„Želal si si niečo?“ opýtala sa prešibane Kim a Pat začala krájať.

Strike, ktorý si neželal nič, neodpovedal.

„Strike, mohla by som sa s tebou ešte porozprávať o Decime Mullinsovej?“ opýtala sa Robin.

„Hej, jasné,“ odvetil a vzal si od Pat kúsok čokoládovej torty. „Aj ja ti musím povedať pár vecí.“

Robin sa ukradomky potešila, keď sa na Kiminej tvári mihol náznak podráždenia.

11

*Dva životy sa spoja, vznikne jazva,
jeden a jeden sú, a tretí ako tieň...*

Robert Browning
Pri kozube

Keď spolupracovníci dojedli tortu a odišli do práce, Strike a Robin sa presunuli z recepcie do kancelárie so zapršaným oknom. Robin zatvorila dvere.

„Midge je v poslednom čase nejaká podráždená,“ prehodil Strike.

„Kim jej skočila do reči,“ podotkla Robin.

„Nenarážam len na to. Celý týždeň má zlú náladu.“

„S Tashou im to ktovieako neklape,“ povedala Robin, ktorá si vypočula celý príbeh o Midgeiných vzťahových problémoch, keď sa naposledy striedali pri sledovaní pani Č. „Tasha niečo nakrúca a Midge má pocit, že si začala so svojím hereckým partnerom.“

Strike vydal neurčitý zvuk. Spletité ľúbostné životy jeho spolupracovníkov ho zaujímali len okrajovo. Stačil mu jeho vlastný.

„Ryanovi sa podarilo získať pre nás nejaké informácie o tele z trezora,“ pokračovala Robin. „Pozná niekoho, kto pracoval na tom prípade.“

„Aha,“ povedal Strike. „Super.“

Nepozdávalo sa mu, že za to bude Murphymu zaviazaný, ale potreboval informácie.

„Viem, že máš narodeniny, takže máš pravdepodobne iné plány,“ pokračovala Robin, „ale keby si mal dnes večer čas, mohol by si prísť ku mne a vypočuť si to priamo od neho. Nechce to poslať v správe. Vraj je to citlivé.“

„Hej, môžem prísť,“ prisvedčil Strike, ktorý večer plánoval ležať v posteli, piť pivo a sledovať zápas Arsenalu s Paris Saint-Germain v Lige majstrov. Lucy však nahovoril, že ide na večeru s priateľmi Nickom a Ilsou.

Robin zdvihla zo stola fotku.

„Toto si mi chcel ukázať?“

„Nie, ale aj tak by si to mala vidieť,“ povedal Strike. „To je Rupert Fleetwood.“

Kým Robin skúmala okrúhlu tvár a široké plecia Ruperta Fleetwooda v čašníckej rovnošate s bordovým motýlikom a vestou, Strike pokračoval: „Včera večer som zavolať Krivákovi. Chcel som vedieť, či už počul o drogovom dílerovi s prezývkou Bager.“

Robin vedela, že Krivák je profesionálny zločinec, ktorého Strike pozná od sedemnástich rokov. Mala ho rada a podľa Strikea to bolo prinajmenšom čiastočne nerozumné.

„A?“ zatiahla.

„Vedel, o kom hovorím. Fleetwoodov idiotský spolubývajúci sa rozhodne zaplietol s nesprávnym človekom. Požiadal som Kriváka, aby sa pokúsil zistiť, či tento Bager v poslednom čase nezabil nejakého bývalého študenta súkromnej školy. Za zvyčajnú odmenu,“ dodal.

Hoci boli priatelia, Krivák nebol ten typ, čo by poskytoval služby zadarmo.

„Dobre,“ odvetila Robin. „Mimochodom, čítala som tvoj mail o Rupertovej tete. Nezerala sa mi práve najpríjemnejšia.“

„Staromódna dračica,“ zhodnotil Strike. „Žiadna náklonnosť ani záujem. Nepoznáme však celý príbeh. Možno ju pred odchodom zo Švajčiarska do Anglicka okradol.“

„A tvrdila teda, že je v New Yorku?“

„Hej, ale odmietla mi povedať, či sa jej od 25. mája ozval. Musím uznať, že ma zaujíma, ako usilovne by polícia hľadala muža, ktorého najbližšia príbuzná rozhodne trvá na tom, že nie je nezvestný. Decima nie je manželka Ruperta Fleetwooda a nežili spolu, takže nie je v postavení dožadovať sa pátrania.“

„Prečítala som si všetky správy o vražde, ktoré zverejnili, kým som bola offline,“ povedala Robin. „Ľudia písali o slobodomurárskej legende Hiramovi Abiffovi. Už si o ňom počul?“

„Hej, hej,“ prisvedčil Strike. „Najšikovnejší remeselník pri stavbe Šalamúnovho chrámu. Zavraždili ho, lebo odmietol prezradiť tajomstvá majstra slobodomurára. *Budem zachovávať tajomstvá ctihodného brata majstra slobodomurára nedotknuteľné, ak mi budú takto komunikované, ja ich ako také prijmem, s výnimkou vraždy a zrady,*“ predniesol.

Robin naňho vytreštila oči.

„Čo je?“ nechápal.

„Hádam len nie si slobodomurár?“

„Jasné, že nie,“ vyprskol pohrdavo.

„Aj keby si bol, nemala by som o tom vedieť! Je to predsa tajný spolok, nie?“

„Ako sa hovorí, ‚spolok s tajomstvami‘. Nie, jeden môj kamoš z armády bol členom. Graham Hardacre. Občas som ho zo srandy prezýval Hiram. On sa však prihlásil len kvôli teplým jedlám.“

„Čože?“

„Jeho manželka nevarí. Prežívajú na sendvičoch. Slobodomurárske večere boli jediný spôsob, ako sa mohol dostať k steakom.“

„Nemohol sa naučiť variť *on*?“

„Ak mu to niekedy napadlo, zamietol to ako výplod chorej mysle. Hardy je vtipný chlapík, v tom dobrom aj v tom čudnom zmysle. Je však dobrý vyšetrovateľ.“

Len čo to dopovedal, spomenul si, že Hardacre mu pred niekoľkými mesiacmi poslal mail, na ktorý mu kvôli práci a osobným záležitostiam neodpísal. Ich cesty sa dramaticky rozišli, keď Strike odišiel z armády a presťahoval sa do Londýna, zatiaľ čo Hardacre zostal v Špeciálnom vyšetrovacom útvere Kráľovskej vojenskej polície. Hardacre Strikeovi v začiatkoch agentúry viackrát pomohol a Strikeovi teraz došlo, že sa nevideli už päť rokov.

„No, bude zaujímavé vypočuť si od Murphyho, koľko pravdy bolo na tých klebetách o Abiffovi,“ povedal nahlas.

„Prečo to muži robia?“ opýtala sa Robin.

„Čo? Prečo vraždia?“

„Nie, prečo ich tak fascinujú uzavreté spoločnosti s rituálmi a tak. Ženy sa o také veci až tak nezaujímajú.“

„Neviem,“ pripustil Strike, ale po niekoľkých sekundách premýšľania dodal: „Myslím, že nám hierarchie vyhovujú viac ako vám. A potrebuje-
me dôvod, aby sme sa stretli. Niekam vyraziť a niečo robiť alebo si spolu
niečo pozrieť. Navzájom sa nenavštevujeme, ak sa do toho nezapoja ženy.“

„Takže slobodomurárstvo je ako amatérsky futbal?“

„Až na to, že pri futbale sa nekladie taký dôraz na čudné podania rúk
a hráči sa jeden druhého nevypyujú, koľko rokov má ich stará mama.“

„Čože?“ vyhlkla zmätene Robin.

„Tak slobodomurári zisťujú, do ktorej lôže patria. Všetky lôže sú očís-
lované. ‚Koľko rokov má tvoja stará mama?‘ ‚Dvetisícpäťdesiattri.‘“

„To všetko ti prezradil Hardacre?“

„Len časť. Väčšina sa dá vyhľadať. Ak som správne pochopil Hardacra,
máš pomáhať chudobným – s dôrazom na ostatných slobodomurárov –
a vo všeobecnosti byť vzorným občanom. A máš povinnosť napomínať.“

„Čo to znamená?“

„Žiadne verejné odhalenia. Len pár tichých bratských slov do ucha.“

„Vzťahuje sa to aj na niečo trestné?“ opýtala sa zvedavo Robin.

„*S výnimkou vraždy a zrady*,“ zopakoval Strike. „Niektoré veci sa nesmú
dostať na verejnosť. Hardacre mi nechcel povedať to podstatné.“

Robin pozrela na hodinky. „Radšej už pôjdem,“ prehodila neochotne,
lebo rozhovor ju zaujal. „Na pár hodín vystriedam Midge. Vyhovovalo by
ti to dnes večer o siedmej? Objednám pizzu alebo čo.“

„Hej, super,“ súhlasil Strike. „Uvidíme sa.“

Robin odišla a Strike uvažoval, aký bude večer s ňou a Murphym, lebo
to malo byť prvýkrát, čo s nimi bude sám. Možno nájde spôsob, ako Mur-
phyho vykresliť ako trtku.

Po tejto nepochybne detinskej, ale uspokojujúcej myšlienke sa obrátil
k počítaču a pustil sa do správy pre pána Č.

12

Všetci sa mýlime, no nie všetci rovnako.

Albert Pike

*Liturgia Starého a prijatého
škótskeho rítu slobodomurárstva*

Až keď Robin vyšla z kancelárie na Denmark Street, ovládla ju istá úzkosť z nadchádzajúceho večera.

Uvedomovala si, že jej detektívny partner a frajer sa k sebe správali celkom priateľsky, až kým nezačala chodiť s Murphym, a odvtedy medzi nimi vládlo nepriateľstvo. Murphy mal viackrát podozrievavé narážky na Robinino priateľstvo so Strikeom, ktoré sa jej napokon podarilo zastaviť tak, že svojmu frajerovi povedala, že Strike chodí s nejakou právničkou, hoci to nebola pravda. Strikeov krátky románik s Bijou Watkinsovou sa skončil skôr, ako o ňom povedala Murphymu. Robin sa k tomu odvtedy nevrátila, lebo tento stav jej vyhovoval. Na jednej strane chápala, prečo Murphyho znepokojuje jej blízky vzťah so Strikeom – jeho exmanželka ho totiž opustila kvôli kamarátovi –, ale netúžila po ďalších zbytočných žiarlivostných výstupoch, lebo tých si užila už dosť od svojho exmanžela.

Dôvody Strikeovho nepriateľstva voči Murphymu boli pre Robin záhadnejšie, ale predpokladala, že súvisia s jeho strachom z toho, že jeho obchodná partnerka ho vymení za manželstvo a deti. Ak sa toho naozaj obával, Robin to urážalo a rozčuľovalo, lebo svoju oddanosť práci dokázala už aspoň sto-krát. Pravdaže, existovalo aj iné možné vysvetlenie Strikeovho správania, ale o tom nechcela premýšľať – ibaže o tom premýšľala častejšie, ako si chcela

priznať. *Amelii som povedal presne to, čo napísala Charlotte... že vie, že som do teba zaľúbený...*

Prestaň, prikázala si rázne, keď o šiestej večer upratovala obývačku. Nepáčil sa jej ten pocit úzkosti a hnevala ju vlastná nedisciplinovaná myseľ, ktorá sa opäť vrtala v rozhovore, v ktorom jej to Strike povedal, a potom nenútene odkráčal. *Nemiluje ťa, len sa zachoval ako protivný blbec*. Konferenčný stolík utrela trocha energetickejšie, ako bolo treba, akoby chcela vzdorovať miernej bolesti v mieste operácie, a pripomenula si, že je šťastná s Murphym.

Jej napätým nervom nepomohlo, keď si pustila správy, aby sa rozptýlila, a z obrazovky na ňu hľadela fotka vodcu sekty Jonathana Wacea. Radšej vypla televízor.

Dúfala, že Murphy príde o pol siedmej a bude už tam, keď dorazí Strike, ale meškal dvadsaťpäť minút. Práve keď si pomyslela, že to bude jeho vina, ak Strike príde skôr ako on, zaklopal na dvere s fľašou vody v ruke, so športovou taškou prehodenou cez plece a s červenou tvárou.

„Nieкто dolu ma pustil. Prepáč, že meškám. Bol som vo fitku, a keď som vyšiel von, zistil som, že nejaký debil na parkovisku ma zablokoval. Musel som počkať, kým príde.“

„To nič.“ Robin ho privítala bozkom a objatím. Bola rada, že si zacvičil. Dúfala, že to zmiernilo stres vyvolaný ustavičnou kritikou jeho tímu v novinách za to, že ešte nechytily útočníka z tej prestrelky. „Som ti za to fakt vďačná, Ryan, naozaj.“

„No, nechcela si víkend v Paríži... Ešte tu nie je?“

„Nie, ale každú chvíľu príde,“ odvetila Robin. „Objedнала som pizzu.“

Snažila sa Murphymu ukázať, že kvôli svojmu detektívnemu partnerovi nevyvíja žiadne mimoriadne úsilie, a práve preto si obliekla džínsy a starú mikinu.

„Upozornila si Strikea, že je to citli...?“

Zvonček znova zazvonil. Robin pustila Strikea dovnútra a o pár minút si už s Murphym podávali ruky a vymieňali niečo, čo by sa dalo považovať

za úsmev. Strike podal Robin fľašu červeného vína. Poďakovala mu a odišla do kuchyne po poháre. Zvonček zazvonil tretí raz.

„Ja otvorím,“ zavolať Murphy na Robin, a kým otváral dvere kuriérovi s pizzou, Strike si vyzliekol kabát a zavesil ho, rozhlíadal sa po Robininej obývačke a všimol si Murphyho športovú tašku, ktorá ležala pohodene pri dverách spálne.

Byť sa od poslednej návštevy, keď tam Strike prespal (žiaľ, len na rozkladacej pohovke), takmer nezmenil. Zauvažoval, či o tom Murphy vie. Postrehol, že rastline, čo od neho Robin dostala, keď sa sem prisťahovala, sa dobre darí, ale nepotešilo ho, že na jednej z fotiek na kozubovej rímse je Robin a Murphy, ako sa objímajú pred domom, ktorý vyzeral ako dom Robininých rodičov v Yorkshire.

Keď dal Murphy kuriérovi prepitné a odniesol pizzu do kuchyne, vrátil sa k Strikeovi, ktorý ešte stále stál uprostred izby.

„Mám dôverné informácie,“ povedal ticho. „Ak niekto zistí, že som ich posunul ďalej, budem mať veľké problémy. Moja kontaktná osoba mi nemala prezradiť až toľko, takže ak sa niečo dostane von, aj jej pôjde o krk.“

„Odo mňa sa to nikam nedostane,“ ubezpečil ho Strike.

„Robin to chcela. Preto som to urobil.“

Keďže bolo dosť nepravdepodobné, že by Murphy zisťoval informácie z lásky k nemu, Strike si nebol celkom istý, načo mu to Murphy hovorí.

„V každom prípade,“ pokračoval Murphy a stroho ukázal na trojdielnu sedáciu súpravu.

Strike si sadol do kresla a Murphy na pohovku. Robin, ktorá zachytila nepríjemné ticho a ľutovala, že jej nenapadlo pustiť hudbu, ešte rýchlejšie chystala taniere, servítky a poháre.

„Ako sa darí s tou právničkou?“ opýtal sa Murphy Strikea.

„S akou právničkou?“ nechápal Strike.

Robin v kuchyni zovrelo žalúdok.

„Nechodíš s nejakou právničkou? S Bijou alebo tak nejakou?“

„Aha,“ zamrmľal Strike. „Hej. Všetko v pohode.“

Robin sa ponáhľala naspäť do miestnosti, v tvári trocha červená, s piz-zou, taniermi a so servítkami v rukách, a na Strikea ani nepozrela.

„Môžeme začať?“ opýtala sa a sadla si na pohovku vedľa Murphyho. Ten sa načiahol po zápisníku.

„Práve som Strikeovi vravel, že sa to *nesmie* dostať ďalej.“

„Nedostane, Ryan, sľubujem,“ povedala Robin a naliala Strikeovi víno.

„Dobre. Tak teda.“ Murphy si vzal zápisník, zatiaľ čo Strike si naložil piz-zu. „Základné fakty už poznáte. Chlapík, ktorý si hovoril William Wright, sa zamestnal v obchode Ramsay Silver v Holborne. Pracoval tam dva týždne. V tretí pondelok majiteľ obchodu otvoril trezor a namiesto cenného striebra, ktoré tam uložili v piatok, v ňom našiel Wrightovo znetvorené telo.

Polícia zakrátko zistila, že žiadna osoba menom William Wright neexistuje. Pod daným menom a dátumom narodenia nenašli žiadne záznamy. Odporúčania, ktoré uviedol pri pohovore, boli falošné. V antikvariáte, kde údajne pracoval v Doncasteri, o ňom nikdy nepočuli. Kontakty na oboch ľuďoch, čo mu mali poskytnúť odporúčania, boli čísla jednorazových mobilov. Nejaký muž sa prihlásil na polícii a uviedol, že Wright býval pod ním v Newhame. Wright tam bol len mesiac, depozit vyplatil v hotovosti a ľudia, čo s ním bývali v jednom dome, ho poznali len ako Williama Wrighta z Doncasteru.“

Murphy sa napil z fľaše s vodou, a Strike, ktorý si robil poznámky, si uvedomil, že fľaše s vodou, ktoré so sebou ľudia nosia po cvičení, sú len otravná pretváрка. Murphy obrátil stránku v zápisníku.

„Wrighta naposledy videli nažive v piatok sedemnásteho júna. Takmer celý piatok bol na záznamoch z bezpečnostnej kamery v obchode...“

„Takmer?“ zopakoval Strike.

„Podvečer ho poslali niečo vybaviť, ale vrátil sa a zostal v obchode až do šiestej. Desať minút po šiestej ho kamera zachytila, ako vchádza na stanicu metra Covent Garden.

Existuje záznam z bezpečnostnej kamery, na ktorom vidieť štyroch mužov, ako v sobotu v noci vchádzajú na Wild Court, čo je ulica, kde sa nachádza obchod Ramsay Silver, tesne pred tým, ako ho niekto opäť otvoril. Predpokladá sa, že to bol Wright s tromi spoločníkmi.

Zábery z bezpečnostnej kamery v obchode ukazujú, že okolo jednej v noci niekto potme vošiel dovnútra, prešiel krížom cez obchod a vypol ju. Wright pravdepodobne zomrel krátko potom rukou jedného alebo viacerých mužov, čo ho sprevádzali. Podľa forenzej správy bol v čase nájdenia tela mŕtvy zhruba štyridsaťosem hodín.“

„Určite ho zabili v trezore?“ overoval si Strike. „Nemohli ho zabiť niekde inde a hodiť do trezora?“

„Nie, určite sa to stalo v trezore,“ potvrdil Murphy. „Podľa forenzej správy by sa tie škvrny od krvi nedali sfaľovať. Okrem toho sa našiel čiastočný odtlačok topánky, ktorý vznikol, keď bola krv ešte tekutá.“

„Vieš o ňom viac?“ opýtal sa Strike.

„Myslel som, že sa snažíte určiť totožnosť tela, nie chytiť vrahov.“

„Keby sme poznali totožnosť vrahov, pomohlo by nám to určiť aj totožnosť tela,“ vysvetlil Strike a na Murphyho kamenný výraz odpovedal rovnakým.

„Zakrátko ti bude jasné, že by bolo nerozumné pokúšať sa vystopovať týchto konkrétnych vrahov,“ poznamenal Murphy a vrátil sa k svojim poznámkam.

„Bezpečnostná kamera znova nabehla okolo tretej ráno a niekto znova zapol alarm...“

„Vypli ho, keď vošli do obchodu?“ opýtal sa Strike.

„No – neviem,“ priznal Murphy a pozrel do poznámok. „Predpokladám, že áno. V každom prípade, obchod sa otvoril až v pondelok ráno.“

Znova sa napil vody.

„Zábery z vonkajších kamier ukazujú, že v okolí Wild Court sa po krádeži pohybovali len jednotlivci alebo dvojice, takže traja zloději sa zrejme rozdelili.“

„Mali pri sebe ukradnuté striebro?“ ozvala sa Robin.

„Môj kontakt o tom veľa nevedel – možno si ho napchali do batohov. Domnievajú sa, že jeden z nich nastúpil do únikového auta, ktoré zhruba v tom čase zastalo na Wild Street, ale najbližšia kamera bola mimo prevádzky. Podľa môjho zdroja auto s falošnými poznávacími značkami, v ktorom

sedel iba vodič, krátko po tretej prešlo popri inej blízkej kamere. Ďalšie dve kamery v ňom už zachytili dve osoby.“

„Čo to bolo za auto?“ chcel vedieť Strike.

„Môj kontakt to nevedel,“ odvetil Murphy a tentoraz sa ani neobťažoval zdvihnúť zrak. „Ako som už vrel, v sobotu bol obchod zatvorený, takže telo tam ležalo nedotknuté až do pondelka, keď majiteľ otvoril trezor.“

„Telo bolo zmrzačené?“ overoval si Strike.

„Hej, ale ľudia, čo tam pracujú, v ňom podľa vlasov, výšky, postavy a tak ďalej spoznali Wrighta. Vzorka DNA z tela sa zhodovala s DNA nájdenou v obchode, vrátane vlasov v odpadovej rúre umývadla. Mŕtvy mal na sebe niečo čudné, ale môj kontakt mi nechcel povedať čo presne. Myslím, že to malo vyslať nejaký odkaz. Možno ho to malo ponížiť.“

Murphy sa znova napil vody.

„To, čo si vypočujete teraz, *nesmiete* nikomu povedať.“

„Nepovieme,“ ubezpečila ho Robin.

„Vysvetľuje sa tým, prečo nie je stopercentne isté, že Wright bol naozaj Jason Knowles, ale ak to niekomu poviete...“

„Nepovieme, Ryan.“

„Okej,“ zamrmal Murphy. „Jason Knowles mal vynikajúce kontakty v podsvetí. Väčšina jeho rodiny sú podvodníci a jeho strýko je veľké zviera. Samotný Knowles však nebol veľká ryba, len obyčajný zlodej.“

Národná kriminálna agentúra mala posledných šesť mesiacov v okruhu Knowlesovho strýka tajného agenta, lebo obchoduje so zbraňami. Agent počul rovnaký príbeh od dvoch rôznych zdrojov: Jasonovi vrahovia ho vlákali do pasce pod zámienkou, že spolu pôjdu niečo vybaviť, a po vražde sa postarali, aby sa jeho telo nedalo identifikovať. Klebetilo sa, že ho dal zabiť jeho strýko osobne, lebo ho podozrieval, že práve on vynáša informácie polícii.“

„Kriste,“ ticho zamrmala Robin.

„Všetko sedelo na krádež v obchode so striebrom. Telo zodpovedalo Knowlesovej výške aj postave, a keď policajti ukázali jeho fotografiu ľuďom, čo tam pracovali, zdalo sa im, že je to on. Nikto si nebol stopercentne istý,

lebo Wright mal na rozdiel od Knowlesa na fotkách bradu a nosil okuliare a Knowles bol zvyčajne opálený. Wright mal tmavšie vlasy ako Knowles, ale zistilo sa, že mŕtvy mal nafarbené vlasy. Knowles sa navyše chválil, že jeho ďalšia prácička bude vo všetkých novinách, a ukradnuté striebro malo historický význam.“

„Odtlačky prstov?“ prehodil Strike.

„V tom bol problém.“

„Knowles je určite v databáze, nie?“

„Áno, ale telo nemalo ruky, takže vrah možno vedel, že telo by sa dalo identifikovať podľa odtlačkov prstov.“

„Neboli Wrightove odtlačky po celom obchode?“

„Asistenti nosia rukavice, keď manipulujú so striebrom a otvárajú sklené vitríny, a žiaľ, upratovačka v pondelok ráno tesne pred nálezom tela dôkladne upratala celý obchod, priestory pre zamestnancov aj toalety.“

„Kto je tá upratovačka?“ opýtal sa Strike.

Murphy otočil stránku.

„Vlastne je to týpek menom Todd.“

„Chlap?“ zamrmľal Strike.

„Počula som, že aj muži *dokážu* upratovať,“ poznamenala Robin.

„Myslel som si, že je to len fáma,“ prehodil Strike.

Murphy sa tváril, akoby ich nepočul, a pokračoval: „Keby sa metropolitná polícia snažila identifikovať Knowlesa pomocou vzoriek DNA, agent by sa ocitol v ohrození, takže Národná kriminálna agentúra chcela, aby to trochu zahmlili – aby naďalej žiadali verejnosť o informácie, až kým sa neuzavrie prípad pašovania zbraní a Knowlesových príbuzných bude možné bezpečne otestovať. Nanešťastie, týpek zodpovedný za prípad vraždy v trezore, Malcolm Truman, sa vzbúril a oznámil, že podľa polície je ten mŕtvy určite Knowles.“

„Prečo to urobil, preboha?“ vyhrkol úprimne zmätený Strike.

„Novinári sa zamerali na slobodomurárstvo a Truman nechcel vyzeráť ako niekto, kto nemá žiadne stopy. Podľa môjho zdroja je to namyslený chuj, ktorý nechcel pôsobiť bezradne. Keď to zverejnil, odvolali ho. Tím pracujúci

na prípade sa snažil napraviť škody, ale keď sa novinári dozvedeli, že Wright bol zločinec a to s tým slobodomurárstvom bola hlúposť, stratili záujem. Záver je taký,“ vyhlásil Murphy, „že William Wright je Jason Knowles, ale zatiaľ to nemôžu dokázať.“

Murphy odložil vodu a načiahol sa po kúsok pizze.

„Predpokladám, že všetkých, čo pracujú v obchode, preverili,“ povedal Strike.

„Hej, všetci mali nepriestrelné alibi,“ prisvedčil Murphy s plnými ústami pizze. „Upratovač Todd hral do skorých ranných hodín poker so stabilnou partiou, ktorej členovia potvrdili, že bol s nimi. Manažérka Pamela strávila víkend na svadbe v Granthame, kam odišla už v piatok o ôsmej večer. Majiteľ Ramsay na polovičný úväzok opatruje svoju manželku a cez víkend boli u nich na návšteve priatelia, ktorí potvrdili, že z domu spolu odišli len v sobotu na obed do krčmy.“

Všetci traja chvíľu mlčky jedli. Robin sa chcela Strikea opýtať na názor, ale nie pred Murphym. Strike mal zasa pocit, že vyšetrovateľ z kriminálky očividne nechce, aby agentúra vzala tento prípad, a hoci sa do toho doteraz ani sám veľmi nehrnul, v tej chvíli mu napadlo, či práve nedostal skvelú príležitosť vraziť klin medzi Robin a jej frajera.

„Spomenul si, že existovali aj ďalšie možnosti ohľadom Wrightovej totožnosti,“ povedala Robin Murphymu.

„Hej, bolo ich pár,“ prisvedčil Murphy, znova vzal do ruky zápisník a otočil stránku. „Takmer všetkých vylúčili. Zostali dvaja, ktorých nedokázali vylúčiť, lebo sa nepodarilo získať vzorky ich DNA.“

Prvý sa volal Tyler Powell. Volala nám jeho stará mama. Vraj sa dostal do problémov doma v Midlands a oznámil jej, že si našiel prácu na juhu. Výška aj vek zhruba sedeli, ale neboli iné dôvody predpokladať, že by to mohol byť on.“

„Nemohli odobrať vzorky DNA od starej mamy?“ podotkol Strike.

„Powell je adoptovaný.“

„A kto bol ten druhý?“ opýtala sa Robin.

„Istý Niall Semple. Písalo sa o ňom v novinách, lebo to bol bývalý výsadkář s psychickými problémami, ktorý zmizol zo svojho domu v Škótsku

a prerušil všetky kontakty. Takisto nemal žiadnych pokrvných príbuzných. V čase jeho zmiznutia práve spopolnili jeho matku. Polícii sa ozvala jeho manželka. Výška aj krvná skupina sedeli, ale inak nič nenasvedčovalo, že by to mohol byť on.“

„A nikto neriešil, že Wright mohol byť Rupert Fleetwood?“ chcela vedieť Robin.

„Môj zdroj spomenul len Powella a Sempla,“ povedal Murphy.

„A to s tým prostitútom...?“ opýtala sa Robin.

„Prosím?“ Strike zdvihol zrak od zápisníka.

„Bol to len nevydarený vtip, ktorý sa uchytil,“ odvetil Murphy. „Telo bolo nahé, a tak sa to všetko začalo.“

„Možno to bude čudná otázka,“ pokračovala Robin, „ale nemal niečo vyrezané na chrbte?“

„Odkiaľ to vieš, dočerta?“ vyhrkol ostro Murphy.

„Videla som to na internete,“ odvetila Robin, podráždená jeho tónom, predovšetkým pred Strikeom. „Niektori v nejakom komentári napísal, že mal na tele vyrezané písmeno G.“

„Podľa môjho zdroja to bol punc.“ Murphy zatvoril zápisník. „A to je všetko.“

„No, vďaka, Ryan,“ povedala Robin. „Dost' nám to...“

„Čo bude teraz?“ skočil jej do reči Murphy, no hľadel skôr na Strikea ako na ňu.

„Chceli sme zistiť, či metropolitná polícia s istotou určila totožnosť tela,“ povedal Strike, „a teraz už vieme, že nie.“

„S Knowlesovcami sa neradno zahrávať,“ varoval ich Murphy.

„To ani nemáme v úmysle. Nemáme forenzný labák a nedokážeme analyzovať vzorky DNA.“

„Takže ten prípad nevezmete?“ chcel vedieť Murphy.

„S Robin to ešte musíme prebrať,“ odvetil Strike.

„Dá si ešte niekto...?“ začala Robin.

„Bol to Knowles,“ vyhlásil Murphy a zamračil sa na Strikea. „Len by ste ju vodili za nos, keby ste sa tvárili, že by to mohol byť ten jej zajačik.“

„Čo ja viem,“ zatiahol naschvál pokojne Strike. Nech Robin vidí, aký je Murphy útočný a ako jej diktuje, čo má agentúra vyšetrovať. „Medzi Rupertom Fleetwoodom a tým telom je veľa podobností, mal dobrý dôvod, prečo potreboval na istý čas zmiznúť, a vlastnil cenné striebro, ktoré chcel predať.“

Robin, ktorá dobre vedela, že podľa Strikea William Wright nebol Rupert Fleetwood, predpokladala, že to vraví preto, lebo Murphyho diktátorský tón ho rozčuľuje rovnako ako ju.

„V každom prípade,“ pokračoval Strike, odložil tanier a vstal, „radšej už pôjdem.“

„Tak skoro?“ vyhrĺkla prekvapene Robin. „Ešte máme pizzu. Aj dezert.“

„Mám sa stretnúť s Bijou,“ prehodil Strike a pozrel Robin rovno do očí. V tej chvíli by dala čokoľvek za to, aby sa nezačervenala. „V každom prípade vďaka,“ dodal a pozrel na zjavne rozzúreného Murphyho. „Nesmierne nám to pomohlo.“

13

*A potom náhle triky, dlhé tajomstvá,
nejasné prisahania, telegramy z hlbín,
snovanie náhodných stretnutí a pohľadov.
„Vie o tom? Nevie?“*

Robert Browning
Na balkóne

Vzhľadom na rozpis služieb sa Strike a Robin znova stretli až v studený a bezoblačný piatok. V centre Londýna už bola vianočná výzdoba. Robin o jedenástej stála na Mount Street v Belgravii pod jednou z extravagantných ozdôb zo striebristých svetielok, ktoré sa ťahali po celej ulici, a tvárila sa, že telefonuje, zatiaľ čo bývalá manželka ich klienta, profesionálneho kriketového hráča, nakupovala v Balenciage.

Hoci mala na sebe rukavice aj kabát, odhalená pokožka ju štípala od zimy. Bola skleslá a unavená, lebo stále nespávala dobre. Strikeova návšteva po sebe zanechala nepríjemné dusno. Murphy sa na druhý deň ráno vrátil k téme tela v trezore, poukázal na hrozby spojené s provokovaním muža, ktorý dal zabiť vlastného synovca, a znova Robin pripomenul, že ak Lynden Knowles zistí, že ho niekto vyšetroje v súvislosti s Jasonovou vraždou, ohrozí to nielen Strikea. Robin sa snažila nevyznieť obranne ani nahnevane, keď zopakovala, že ani ona, ani Strike nemajú v úmysle priblížiť sa k Jasonovmu strýkovi a o existencii tajného agenta sa od nich nikto nedozvie.

Mohla by pokračovať. Mohla Murphymu pripomenúť, že nepotrebuje, aby ju poučoval o tom, aké nebezpečenstvo jej môže hroziť od profesionálnych zločincov, lebo so Strikeom už stáli proti celej rodine rovnakých

sociopatov, ako bol Lynden Knowles. Mohla dokonca nahlas vysloviť to, čo bolo obom jasné: všetky Murphyho vyjadrenia ovplyvňovala nevraživosť voči jej partnerovi. Robin sa však ovládla. Nechcela sa hádať.

Za normálnych okolností by Strikeovi napísala a opýtala sa ho, čo si myslí o Deciminom prípade, ale bránil jej v tom pocit hanby súvisiaci s tým, že ju pristihol pri klamstve o Bijou Watkinsovej. Zadávala sa na motív vyrytý do kameňa nad oknami Balenciagy na druhej strane cesty. Buď to bol strom, alebo snop obilia. Možno už všade videla slobodomurárske symboly, o ktorých si ráno čítala v metre: teraz už vedela, že snop obilia predstavuje pre slobodomurárov hojnosť a dobročinnosť.

Keď začula svoje meno, prekvapene sa obrátila. Očakávala, že ju vystrieda Shah, a to až o hodinu, ale kráča k nej Strike. Robin predstierala, že ukončuje hovor, a vložila mobil naspäť do vrečka.

„Plug sa znova vybral do Ipswichu,“ boli Strikeove prvé slová. „Bohvie, čo tam robí. V každom prípade, Shah ho sleduje a povedal mi, že si tu.“

„Prišiel si skoro,“ poznamenala Robin. „Mám ju sledovať ešte hodinu.“

„Viem. Chcel som s tebou osobne prebrať prípad tela v trezore. Práve som znova telefonoval s Decimou Mullinsovou.“

„Počkaj,“ zastavila ho Robin a pozrela na dvere Balenciagy. „Pani Č. je v pohybe.“

Tmavovláska v dlhom čiernom kabáte z umelej kožušiny a v topánkach na vysokánskych podpätkoch vyšla z obchodu s veľkou nákupnou taškou a vykročila po ulici. Robin a Strike vyrazili po chodníku na opačnej strane a držali s ňou krok, hoci dvadsať metrov za ňou.

„Čo si povedal Decime?“ opýtala sa Robin.

„Pravdu,“ odvetil Strike. „Jasně, že som vynechal toho tajného agenta. Povedal som jej, že nepriame dôkazy naznačujú, že to bol Jason Knowles, ale zatiaľ to nie je stopercentne isté.“

„A čo ona na to?“ chcela vedieť Robin.

„Prosila ma, aby som sa pokúsil zistiť, kto bol v skutočnosti Wright,“ odvetil Strike. „Čo si o tom myslíš ty?“

„Nazdávala som sa, že to nechceš vziať.“

„Nebudem klamať,“ povedal Strike. „To telo ma začína zaujímať.“

Pravdaže, nebola to celá pravda.

Odkedy si uvedomil, že Murphy vôbec nechce, aby vyšetrovali telo z trezora, došlo mu, koľko príležitostí by mu tento prípad ponúkal ohľadom jeho plánov s Robin. Vzhľadom na citlivosť v súvislosti s nasadeným tajným agentom mal Strike dokonalý dôvod nástojiť na tom, aby tento prípad riešili primárne oni dvaja s Robin bez ostatných spolupracovníkov. Potreba zachovať dôvernosť by vysvetľovala nutnosť pravidelných stretnutí vo dvojici a ako bonus by mohli navštíviť rodné mestá zvyšných spomínaných mužov, aby ich mohli vylúčiť. To by znamenalo dlhé cesty autom, množstvo spoločných rozhovorov a hlásení a s trochou šťastia aj viacdnňové výlety. Dokonca by mohol znova spomenúť Charlottin list na rozlúčku pod zámienkou vysvetlenia, prečo sa s ním Sacha Legard a Valentine Longcaster možno nebudú chcieť porozprávať.

Strike nepochyboval, že by ho niekto nazval cynikom, ale bolo mu to jedno. Koniec koncov, mal v úmysle poskytnúť Decime Mullinsovej dobrý pomer cena – výkon, a ak sa im podarí dokázať, že Fleetwood nie je ten muž z trezora, ich klientka konečne dostane odpoveď.

Tmavovláska na druhej strane cesty vošla do klenotníctva. Strike a Robin automaticky pozreli do okna a v odraze sledovali protitiahly výklad.

„Ale,“ pokračoval Strike, „keby malo vyšetrovanie spôsobiť problémy medzi tebou a Murphym, môžeme to nechať tak.“

Robin naňho zaskočene pozrela.

„No... aj keby to tak bolo, nie je to dobrý dôvod odmietnuť prípad,“ vyhlásila bez premýšľania.

Zaujímavé, pomyslel si Strike.

„No, na tvojom mieste by som to videl rovnako, ale niekto by mohol povedať, že práve preto som stále slobodný. Neopýtala si sa ma, ako dopadlo moje rande s Bijou,“ dodal a pozrel na ňu.

„Bože, prepáč,“ zamrmlala Robin a očervenela. „Ja som ne... zabudla som Ryanovi povedať, že si sa s ňou prestal stretávať, a... nemusel si...“

„Neprekáža mi to,“ prehodil Strike. „Je z nej oveľa lepšia vymyslená frajerka ako skutočná. Niežeby niekedy bola moja frajerka,“ dodal.

„Ako by si ju teda nazval?“ opýtala sa Robin, ohromená tým, akým smerom sa uberal rozhovor. Strike zvyčajne o svojom súkromnom živote mlčal.

„Nerozumný pokus rozptýliť sa a dosiahnuť okamžité uspokojenie, ktorý ma z tejto praktiky navždy vyliečil. To bolo rýchle,“ dodal Strike, keď bývalá manželka pána Č. vyšla z klenotníctva.

„Nenašla nič, čo by sa jej páčilo,“ utrúsila Robin, keď za ňou znova vykročili. „Podľa mňa nakupuje vianočné darčeky.“

„Kriste, ani mi to nepripomínaj,“ zastonal Strike. „Neznášam to. Zaplatil by som aj liter, keby ich niekto nakúpil za mňa.“

„Kde budeš na Vianoce?“ opýtala sa Robin. Prvýkrát za šesť rokov mali mať obaja partneri na sviatky voľno.

„U Lucy,“ odvetil Strike. „Nedalo sa z toho vyvliecť, nie hneď po Tedovej smrti. Musím ísť aj na štedrovečerný večierok so všetkými susedmi. Radšej by som robil čokoľvek iné. Čo máš v pláne ty?“

„S Ryanom ideme k našim. Úprimne povedané, desím sa toho,“ povedala Robin.

„Naozaj?“ prehodil Strike. „Prečo?“

„Neviem,“ vzdychla Robin. „Tak to v rodinách chodí, nie? Dom bude plný ľudí...“

Toľko mu však toho nemohla povedať. V dome budú dve tehotné ženy, jej švagriná Jenny a frajerka jej brata Martina. Nikto z rodiny netušil o Robininej nedávnej hospitalizácii, ale nepochybovala, že sa bude veľa hovoriť o deťoch a tehotenstve, a bála sa, že Murphy to môže využiť a znova začať rozprávať o zmrazení vajčiek.

„... rada by som zostala v Londýne a robila si svoje, ale mám pocit, že sa to nesmie, teda ak nemáš deti.“

„Ani vtedy sa to nesmie,“ podotkol Strike. „Joan by sa na smrť urazila, keby Lucy a Greg neprišli každý rok aj s vnúčatami.“

Sledovaná žena pri chôdzi pohodila profesionálne vyfúkanou hrivou.

„Tak čo?“ ozval sa znova Strike. „Vezmeme ten prípad? Je to na tebe.“

„No... súdiac podľa toho, čo si vravel, ak ho nevezmeme, nájde si niekoho iného.“

„Súhlasím. A nebudeme ju vodiť za nos.“

„Nie,“ súhlasila Robin, „a musím priznať, že aj mňa to telo začína zaujímať.“

„No ako som povedal, keby ti to malo spôsobiť problémy...“

„Zavolaj jej a povedz, že to berieme,“ vyhlásila Robin.

„Si si istá?“

„Jasné,“ prisvedčila.

„Hneď jej zavolám,“ povedal Strike a vytiahol mobil.

Robin počúvala Strikea a v tej chvíli ho mala obzvlášť rada: ocenila jeho ohľaduplnosť voči Murphymu a bola vďačná, že jej klamstvo o Bijou Watkinsovej bral ako vtip. „Dobre, pošlem vám zmluvu,“ hovoril Strike. „Dobre... hej... úplne v pohode. S radosťou.“

Zložil.

„Je nám nesmierne vďačná,“ povedal. „Zasa plakala.“

Obaja partneri ďalej kráčali mlčky, Strike spokojný s tým, čo dosiahol za posledných desať minút. Vyjadrením o Bijou Watkinsovej dal práve jasne najavo, že už nemá záujem o nezáväzné vzťahy, a Robin súhlasila s vyšetrovaním prípadu aj napriek frajerovmu očividnému nesúhlasu. Bez ohľadu na riziká a možné následky mal v úmysle využiť prvú vhodnú príležitosť a povedať jej, čo cíti, a ak sa taká príležitosť nenaskytne sama od seba, nejako si ju vytvorí.

Nie je dôvod pýšiť sa niečím, ak si pre to nikdy nič neurobil.

Nikdy nedovoľ, aby ten druhý narušil tvoj plán.

Drž sa ho a využi svoje silné stránky.

DRUHÁ ČASŤ

*„Najhlbšie bane sa občas nakoniec ukážu ako tie najlepšie.“
„A kým sa nájde niekto, kto za to zaplatí, zrejme budete
pokračovať v ťažbe.“*

John Oxenham

Panna strieborného mora

14

*Urobili ste prvý krok cez jeho prah,
prvý krok do vnútornej svätyne a srdca chrámu.
Ste na ceste, ktorá vedie hore svahom
hory Pravdy...*

Albert Pike

*Zásady a dogmy Starého a prijatého
škótskeho rítu slobodomurárstva*

„Kde si?“ boli Strikeove prvé slová druhého decembra, keď mu Robin zdvihla telefón.

„Na ceste A40,“ odvetila Robin, ktorá musela hovoriť nahlas, lebo sedela vo svojom starom polorozpadnutom Land Roveri, kde nebol ani Bluetooth. „Pani Č. sa ubytovala pri Stroude. Striedam Midge.“

„Kim porieši Stroud,“ povedal Strike. „Práve mi volal majiteľ obchodu Ramsay Silver. Nečakal som, že bude taký ochotný porozprávať sa s nami. Chcel vedieť, či by sme za ním mohli prísť dnes o jednej.“

„Okej, super,“ nadchla sa Robin, ktorá mala oveľa väčší záujem vidieť miesto vraždy Williama Wrighta, ako civieť na opustený kroketový trávnik spoza živého plotu. „Vrátim sa.“

„Stretieme sa pred budovou Freemasons' Hall o pol jednej.“

Robin sa teda vydala naspäť do Londýna. Bol studený zamračený deň, ale z času na čas vykuklo spoza mrakov slnko a osvetlilo špinavé čelné sklo, ktoré najprv nestihla vyčistiť, a potom zasa nemohla kvôli nedávnej operácii. Starý Land Rover začal v posledných dňoch čudne rachotiť a Robin

zatiaľ nezistila prečo. Blížila sa technická kontrola a ona mala silný pocit, že tentoraz už neprejde.

Predstava návštevy Ramsay Silver jej zdvihla náladu, čo dosť potrebovala, lebo pred Strikeovým telefonátom uvažovala nad viacerými nedávnymi rozhovormi s Murphym. Síce to nepovedal nahlas, ale bolo jasné, že sa hnevá, lebo agentúra prijala prípad tela v trezore, hoci mu tvrdila, že sa nesnažia určiť jeho totožnosť, ale nájsť Ruperta Fleetwooda. Včera večer Murphy v telefóne frflal na neprijemnú susedu, ktorá trieska dverami a háda sa s dospievajúcimi deťmi, takže si nemôže oddýchnuť, a potom vyhlásil: „Keby sme si spolu kúpili dom, mali by sme pokoj od všetkých týchto blbcov.“

Po tých slovách Robin zaplavilo niečo ako panika, no keďže mala pocit viny v súvislosti s klamstvom o prípade tela v trezore, nazdávala sa, že mu to dlhuje.

„Áno, mali,“ prisvedčila.

„Nebud' taká nadšená.“

Nervózne sa zasmiala.

„Nie, je to fakt dobrý nápad.“

Odkedy sa rozlúčili, Robin sa v duchu presviedčala, že z toho nemusí mať úzkosti. Murphyho predsa ľúbila, nie? Áno, naozaj si myslela – vedela –, že áno. A väčšina žien by bola nadšená z predstavy, že ich milovaný je ochotný prijať taký záväzok, nie? A nebolo by rozumné nájsť si spolu niečo lepšie bez hlučných susedov?

No keď začala uvažovať o spoločnom bývaní, zakaždým si spomenula na tretí a posledný dom, v ktorom bývali spolu s Matthewom. Robin vedela, že to bol krásny radový dom z 18. storočia, postavený pre lodných tesárov a kapitánov, ale už si ho nedokázala podrobne vybaviť. Najlepšie si pamätala ťaživý pocit stiesnenosti a nešťastia, v ktorom sa nieslo priveľa z tých dní, čo tam prežila.

To bol predsa Matthew. Ryan nie je Matthew.

Murphyho nečakaný návrh, aby začali spolu bývať, prišiel len hodinu po tom, čo Robin otvorila list od svojho všeobecného lekára, ktorý ležal na rohožke, keď sa vrátila domov neskoro večer po dlhej sledovačke. Lekár chcel,

aby si dohodla termín kontroly po nedávnej hospitalizácii. Murphymu o tom nepovedala. Nechcela tam ísť, nevidela v tom zmysel. Všetky potrebné informácie už mala, cítila sa dobre a miesto operácie sa zahojilo, tak čo také by mohol lekár povedať alebo urobiť, aby jej to nejako pomohlo? Skôr ako jej zavolał Strike, sa jej myšlienky na zmrazenie vajíčok prelínali so zložitými pocitmi ohľadom hľadania nového bývania. Mala pocit, a to nie prvýkrát, že nie je ako ostatné ženy: túžila po iných veciach a bola pripravená znášať iné ťažkosti. V tej chvíli sa jej vybavili Strikeove slová:

No, na tvojom mieste by som to videl rovnako, ale niekto by mohol povedať, že práve preto som stále slobodný.

Keď o hodinu a pol vystúpila z Land Rovera na Great Queen Street, korpulentný plešivý okoloidúci jej veselo povedal: „Takých už veľa po cestách nechodí!“

„Veru nie,“ súhlasila Robin. „Melie z posledného.“

Muž vošiel do rozľahlej budovy v štýle art deco zo svetlosivého kameňa, pri ktorej zaparkovala. Freemasons' Hall ešte nikdy nevidela. Keby sa nad tým zamyslela, možno by čakala, že tí, čo vstupujú dovnútra, potrebujú ak nie tajné heslo, tak aspoň členskú kartu, ale nápis pri sklených dverách hlásal, že vnútri je kaviareň, múzeum pre verejnosť a prehliadky so sprievodcom.

Strike stál na rohu pred ňou s golierom vyhrnutým proti zime, fajčil elektronickú cigaretu a hľadel na fasádu budovy. Robin k nemu vykročila a cítila sa oveľa lepšie, keď mohla myslieť na niečo iné ako svoje osobné problémy, a oveľa veselšie, keď videla svojho pracovného partnera.

„Pôsobivá budova,“ zhodnotila, keď k nemu došla.

„To hej,“ súhlasil.

Z tohto uhla vyzerala budova Freemasons' Hall, akoby ju postavili ako rovnoramenný trojuholník, ibaže v bode, kde sa stretávali dve dlhšie strany, bola odseknutá, takže vznikla relatívne úzka, ale vysoká a pôsobivá fasáda so stĺporadím, štvorhrannými hodinami a vežou.

„Audi, vide, tace,“ prečítal Strike nápis vysoko nad nimi. „Počúvaj, sleduj a mlč.“

„Mohli by sme sa trocha prejsť?“ navrhla Robin s rukami hlboko vo vreckách. V Land Roveri sa nekúrilo a vonku takmer mrzlo.

„Hej, preto som sa s tebou chcel stretnúť skôr. Chcel som sa poobzerať po okolí.“

Vydali sa po Great Queen Street s mohutnou kamennou budovou po pravicu.

„Myslím si, že Ramsay sa s nami chce stretnúť, lebo dúfa, že nájdeme jeho ukradnuté striebro,“ povedal Strike. „V posledných rokoch sa mu na päty lepila smola. Jeho dospelý syn, jediné dieťa, pred rokom a pol zahynul na dovolenke pri nehode na vodnom skútri.“

„Ach, nie,“ vydýchla Robin.

„A potom jeho manželka utrpela ťažkú mozgovú príhodu. Ešte stále je paralyzovaná. Práve ona viedla obchod, lebo Kenneth pracuje v nejakej finančnej spoločnosti na konci ulice. Celý príbeh som si vypočul dnes ráno. Zrejme sa snažil čo najviac ma dojať, aby som našiel jeho striebro.“

„No, ak jeho manželka potrebuje lekársku starostlivosť a nemôže pracovať...“

„Nič mu nevyčítam, len ťa varujem, lebo mám pocit, že bude ústretový, ak budeme predstierať, že nás zaujíma nielen telo, ale aj tá krádež. Povedal mi, že po vražde mali mierny nárast zákazníkov, ale boli to skôr zvedavci než ľudia, čo si chcú kúpiť slobodomurárske medaily.“

Strike sa pri chôdzi obzeral po ulici a hľadal bezpečnostné kamery, bočné uličky a odstavné pruhy, kde sa mohlo striebro nepozorovane rozdeliť medzi členov gangu, ale bola to zaľudnená oblasť, v noci dobre osvetlená, a pochyboval, že zločinci mohli počítať s tým, že práve nikto nepôjde okolo.

„Nezdá sa mi, že naši vrahovia a zloději utekali týmto smerom,“ povedal nahlas. „Nie, myslím, že polícia sa nemýli: striebro skončilo v tom aute na Wild Street.“

Robin si predstavila, ako by sa asi tváril Murphy, keby počul, že Strike (ako by to Murphy nepochybne vnímal) sa uráčil súhlasiť so závermi polície.

Odbočili doprava na Kingsway, širšiu a ešte rušnejšiu ulicu. Z jedného z obchodov sa ozývala vianočná hudba a obaja pocítili ten smutný podtón,

ktorý sa v dospelosti takmer vždy spája s Vianocami. Robin si želala, aby sa z cesty domov tešila rovnako, ako keď sa presťahovala do Londýna. Strike si zrazu spomenul na Teda, Joan a prázdny dom v Cornwalle, ktorý práve dali do ponuky na predaj.

„Obchod je v uličke napravo,“ vysvetľoval. „Nepovedal by som, že je to skvelá poloha, ale vzhľadom na blízkosť Freemasons' Hall sa nejaké slobodomurárske predmety zrejme predávajú...“

Pozrel na hodinky.

„Ešte je priskoro, ale môžeme tam už ísť.“

Odbočili do nepeknej uličky na jednej strane lemovanej plastovými smetnými košmi.

Obchod so striebrom, ktorý sa nachádzal na mieste spojenia Connaught Rooms z červenej tehly a Freemasons' Hall zo svetlosivého kameňa, vyzeral zanedbane a staromódne. Medaily a slávnostné reťaze ležali vo výklade na čiernom zamate. Niekoľko okolo nich obmotal nevýrazné červené vianočné svetielka. Na čiernej markíze bolo strieborným písmom napísané:

RAMSAY SILVER

~ Slobodomurárske insígnie, striebro a cennosti ~

Keď Strike otvoril dvere, zazvonil zvonček a detektív postrehol, že ani jeden z dvoch zámkov nie je oveľa kvalitnejší ako tie v bežných domoch.

Prvý zvuk, ktorý prehlušil vianočnú koledu hrajúcu zo skrytých reproduktorov, bol bľabot päťdesiatnika, ktorý stál pri stole so striebornou misou v rukách v bielych rukavičkách a zhováral sa so zákazníkom.

„... ak máte rád secesný štýl, škoda, že ste neprišli minulý rok, mali sme dva šperky navrhnuté Alfonsom Muchom, výnimočné – ach!“ vyhrkol nadšene, keď si všimol prichádzajúcich. „Pán Strike?“

„Áno,“ prisvedčil detektív.

„Hneď som pri vás!“ povedal Kenneth Ramsay.

Oblek na ňom voľne visel, akoby za relatívne krátky čas výrazne schudol. Na hlave mu zostalo len zopár kučeravých sivých vlasov a v kombinácii

so zvláštnou nevinnou ružovo-bielou tvárou, ktorá pôsobila, akoby sa nikdy nemusel holiť, vyzeral ako starnúci cherubín. Ramsay sa obrátil naspäť k zákazníkovi, vysokému mužovi v kašmírovom kabáte, a pokračoval: „Ak sa vám páči secesia, mám ešte niečo, čo by vás mohlo zaujať...“

„Chcem len tú misu,“ povedal zákazník a vytiahol peňaženku.

„Určite? Poviem vám, čo ešte máme a čo by sa k nej skvele hodilo – dva svietniky z roku 1926 zo škótskej lôže Aitchison's Haven. Nádherne by doplnili...“

„Nie, ďakujem,“ povedal rázne zákazník.

„Dobre, hahaha, pravdaže, tak vám ju zabalíme. Laura! Zabaľ to, prosím!“

Mrzutá mladá žena v okuliaroch, ktorá vracala rôzne strieborné predmety naspäť na police, sa sklonila nad pult s bublinkovou fóliou a lepiacou páskou.

„Skvelý výber, naozaj krásny kúsok. Nádherne zdobený. Ste zberateľ? Chcete darčkové balenie? Máme niekde stuhu, Laura? Máte nejaké plány na Vianoce? Zdržíte sa v meste? Nechcete sa prihlásiť do nášho mailing listu? Oplatí sa to, budeme vás vopred informovať, ak sa objaví niečo špeciálne...“

„Len tú misu,“ zopakoval zákazník a už sa ani nesnažil byť zdvorilý.

Robin sa rozhliadala po stiesnenej a preplnenej predajni. Napravo aj naľavo boli stojany s obradnými mečmi a police plné striebra. Vyššie predmety, napríklad urny a ozdobné predmety na stôl, stáli na stoloch, zatiaľ čo tabatierky a šperky boli vystavené v sklených vitrínach. Slobodomurárske symboly, ktoré už dobre poznala, boli všade: oči v trojuholníkoch, snopy obilia, úle, rakvy a lebky. Zadná stena narušala monotónnosť záplavy striebra, lebo na nej viseli starožitné zástery a šerpy vyšívane zlatom, a Robinin pohľad spočinul na zástere s vyšitou krvavou odseknutou hlavou v jednej ruke.

Aj Strike si ukradomky prezeral obchod, no sústredil sa skôr na bezpečnosť ako na striebro. Pri vchodových dverách bol alarm s klávesnicou, ktorá vyzerala, akoby ju inštalovali najmenej pred desiatimi rokmi. Malá kamera, ktorá tiež pôsobila poriadne zastarane, bola umiestnená nad trocha pokrivenými čiernymi dverami za pultom.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Puncovaný muž.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.